

4th July 1957]

[Mr. Chairman]

Sri A. Gajapathy Nayagar.

„ V. Bashyam Ayyangar.

„ V. Gurunandan Row.

As the number of candidates nominated is equal to the number of vacancies to be filled, viz., nine, I hereby declare them to have been duly elected to the Committee of Privileges. The Deputy Chairman is *ex-officio* a member.

Under rule 154 (4) of the Madras Council Rules, I have nominated Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar to be the Chairman of the Committee.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1957-58—*cont.*

MR. CHAIRMAN: I would request hon. Members to make their speeches as short as possible. I have a long list of Members who wish to speak. I hope they will agree to my request and make their speeches as short as possible.

* SRI A. J. ARUNACHALAM: தலைவர் அவர்களே, நெசவாளர்களுக்கு நூல் கொடுப்பதில் இப்போது கிரமம் இல்லை. விலை அதிகமாக இருக்கிறது. இந்த விலையைக் குறைப்பதற்கு அரசாங்கம் தீவிர நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மில்கள் இப்போது நம் ராஜ்யத்தில் அதிகமாக ஏற்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றன. பதினாறு மில்கள் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட இருக்கின்றன. நூலும் அதிகமாக உற்பத்தியாகிறது. சென்ற வாரத்தில் மில் சங்கத் தலைவர்கள் “ஏற்கனவே இருந்த உற்பத்தியை விட நூல் இப்போது 20 சத விகிதம் அதிகமாக உற்பத்தியாகி இருப்பதாகவும், ஆகவே ஏற்றுமதியை அனுமதிக்க வேண்டும்” என்றும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நூல் பற்றாக்குறை ஒன்றும் இல்லை. விலையைக் குறைத்து நெசவாளர்களுக்கு கொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்பதுதான் என் வேண்டுகோள். கூட்டுறவு முறையில் திருநெல்வேலியில் ஒரு புதிய மில் ஏற்படப்போகிறது. அநேகமாக அந்த மில் இரண்டு மூன்று மாதத்தில் வேலையை ஆரம்பிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. நூல் விலையைக் குறைக்கவேண்டுமென்றால், மில் முதலாளிகள் பூரணமாகத் தாங்களே ஒத்திழைக்க முன்வரமாட்டார்கள். அரசாங்கமும் அவர்களை வற்புறுத்தாது என்று எண்ணுகின்றேன். நூல் விலையைக் குறைப்பதற்கு நான் சொல்லுகின்ற யோசனையை அரசாங்கம் சிந்திக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கூட்டுறவு முறையில் ஜில்லாவிற்கு ஒரு நூற்பு மில் ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டும். அல்லது இந்த ஐந்தாண்டு காலங்களில் குறைந்தது இரண்டு ஜில்லாவிற்கு ஒரு மில் வீதம் ஐந்து மில்களையாவது கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலம் ஆரம்பிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நூலுக்கும் குறைந்த விலையை நிர்ணயம் செய்து நெசவாளர்களுக்கு கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். வடாற்காடு ஜில்லாவில் ஏற்படுத்துவதற்கு நான் பொது மக்களிடமிருந்தும், நெசவாளர்களிடமிருந்துமே போதுமான பணத்தை வசூல் செய்து கொடுப்பதற்குத் தயாராய் இருக்கிறேன் என்பதை அரசாங்கத்திற்குத் தெரியப்படுத்துகிறேன்.

இப்பொழுது நெசவு சங்கங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற ஆடைகளை வாங்கி உடுத்திக்கொள்கிறவர்களுக்கு ரூபாய்க்கு ஒன்றரை அணு வீதம் ரிபேட் கொடுத்து வருகிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் “அல்லாட்” செய்த

[Sri A. J. Arunachalam]

[4th July 1957]

அந்தப் பணம் கிடைத்த பிறகு, ராஜ்ய அரசாங்கத்தார் கூட்டுறவு ரெஜிஸ்ட்ரார் மூலம் அதை விநியோகப்படுத்துகிறதாக இருப்பதினால் மூன்று மாதமாக நெசவு சங்கங்களுக்கு, ராஜ்ய சங்கத்தாருக்கு சுமார் 12½ லட்சம் ரூபாய் ரிபேட் பணம் வரவேண்டியிருக்கிறது. அந்தப் பணத்தை மத்திய சர்க்கார் 'அல்லாட்' செய்த பிறகு வாங்கிக் கொடுப்பதை விட்டு ராஜ்ய அரசாங்கத்தார் அட்வான்ஸாக, நெசவாளர்களுக்குக் கொடுத்து, அந்தப் பணம் வந்த பிறகு அவர்கள் எடுத்துக்கொள்வதற்கு வேண்டிய வசதி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கு முன் தனிப்பட்டவர்கள் நெசவு செய்கிற ஆடைகளுக்கும் ரிபேட் கிடைப்பதற்கான கொள்கையை இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் அரசாங்கத்தார் ஒப்புக்கொண்டிருந்தார்கள். அதன் படி நெசவு சங்கத்தில் இல்லாத மற்ற நெசவாளர்கள் நெய்கிற ஆடைகளுக்கு ரிபேட் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். சிலர் அதைத் துஷ்பிரயோகம் செய்ததால், எல்லா வியாபாரிகளின் லைசென்சுகளையும் ரத்து செய்து விட்டார்கள். ரத்து செய்ததைப் பற்றி நான் வருத்தப்படவில்லை. ஒரு திட்டத்தை நடைமுறையில் கொண்டுவந்து மார்ச் மாதம் வரையில் லைசென்ஸ் கொடுத்து வெளியே இருப்பவர்களுக்கும் இந்தச் சலுகை இருக்கவேண்டுமென்று கொடுத்த அரசாங்கம், மார்ச் மாதம் வரை கொடுத்திருந்து அதை ரத்து செய்து விட்டார்கள். ஒரு திட்டம் நடைமுறையில் இருக்கும்போது அது சரிவர நடக்கவில்லை என்று தெரிந்தால், அதை ரத்து செய்வதற்கு முன் வேறு திட்டத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல், வெளியே உள்ள நெசவாளர்களின் ஆடைகளுக்கும் இந்த ரிபேட் கிடைக்க வேண்டுமென்று, கொள்கை அளவில் ஒப்புக்கொண்டிருந்தார்களே, அந்தக் கொள்கையை கார்டில் பறக்க விட்டுவிட்டார்கள் என்பதை வருத்தத்துடன் தனிவிக்கவேண்டியிருக்கிறது. நேரடியாக வியாபாரிகளும் லைசென்ஸ் பெற்று அதை நடத்துவதற்கு அரசாங்கம் வசதி செய்யவில்லை என்றும், வெளியார் நெசவு செய்கிற ஆடைகளை எல்லாம் சர்க்கார் வாங்கி ஆங்காங்கு டிப்போக்கள் வைத்தி விற்க அவர்களுக்கு உதவி செய்யலாம் என்றும், இதைப்பற்றி நெசவாளர்கள் கூட குறிப்பாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் கூறிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவி செய்வதற்கு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, செஸ் நிதியின் உதவியால் புது சங்கங்களை இப்பொழுது ஆரம்பிக்கவேண்டுமானால், ஆரம்பத்தில் சங்கம் நடைபெற சிப்பந்திகள் எவ்வளவு தேவைப்படுகிறார்களோ, அவர்களுக்காக ஒரு வருடச் சம்பளத்தை அரசாங்கத்தாரே கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டார்கள். அது, இதுவரையிலும் பல் சங்கங்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. அதை நடைமுறையில் கொண்டுவர அமைச்சரவர்கள் முயற்சிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தனி ஒன்றுக்கு 100 ரூபாய் வீதம் இப்பொழுது உதவி செய்கிறார்கள். ஆனால் 100 ரூபாய் சில நேரங்களில் வியாபாரிகளிடம் இல்லாமல் இருக்கிறது. சர்க்குத் தேங்கி சொஸைட்டிகளில் நின்று விடுகிறது. அந்தக் காலத்தில் பண முடை ஏற்படுகிறது. அதை நிவர்த்திப்பதற்கு செஸ் நிதியிலிருந்து தனி ஒன்றுக்கு 200 ரூபாய் வீதம் கொடுப்பதற்கு அகில இந்திய கைத்தறி போர்டார் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அதை அரசாங்கமும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. அதன்படி, புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட சங்கங்களுக்கு உதவி கிடைக்க வசதி செய்யவேண்டும். செண்ட்ரல் பாங்க் இன்னும் சில இடங்களில் கைத்தறி சங்கங்களுக்கு உதவி செய்ய வரவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அரசாங்கத்தார் நேரடியாக செஸ் நிதிப் பணத்தை ஸ்டேட் பாங்கிற்குக் கொடுத்து, ஸ்டேட் பாங்கு ஒரு சதவிகிதவட்டிக்கு செண்ட்ரல் பாங்கிற்குக் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு வருஷத்திற்குத்தான் குறுகிய கால தவணையிலே நெசவு சங்கங்களுக்குக் கடன் கொடுக்க முன்வருகிறார்கள். அதற்குப் பதில் இந்த செஸ் நிதியிலிருந்து பணத்தைக் கொடுத்து அதைப் பத்து வருடத்தில் திருப்பிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தால் நல்லது. கடைசியாக, இப்பொழுது விளம்பரம் செய்வதற்காக இரண்டு ஜில்லாக்களுக்கு ஒரு பிராபகாண்டா வான் இருக்கிறது. அதில் கைத்தறித் துணியை வைத்து

4th July 1957]

[Sri A. J. Arunachalam]

வீற்று வருகிறார்கள். ராஜ்ய நெசவு சங்கத்தார் ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்கும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் உதவியாக இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் முதல் வருஷத்தில் அந்த “வான்” சிப் பந்திகளின் செலவை அரசாங்கத்தாரே கொடுக்கிறார்கள். அடுத்த வருஷம் 25 சதவிகிதம் குறைத்துவிட்டு, அதற்கு அடுத்த வருஷம் 50 சதவிகிதம் குறைத்து விடுவார்கள். 4-வது வருஷத்தில் ராஜ்ய சங்கத்தாரே அதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அரசாங்கத்திற்கு உதவியாக இருக்க வேண்டுமென்று இந்தப் பொறுப்பை நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, அதற்கு எவ்வளவு செலவாகிறதோ அது பூராவையும் ஸெஸ் நிதியிலிருந்து ராஜ்ய சங்க நிதியைத் தொடாமல் ராஜ்ய அரசாங்கம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்கு இன்றையதினம் பேசுவதற்கு அவகாசம் தந்த தலைவர் அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*SRI V. V. RAMASWAMI: தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டுக்குரிய நிதி நிலை அறிக்கையை நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அசெம்பிளியில் வாசிக்கும்போது நான் அஸெம்பிளியில் ஸ்பீக்கர் அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு செளகரியமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். நல்ல அழகான தமிழில் நல்ல சொற்களை உபயோகித்து, காதுக்கு இனிமையாய் இருக்கிற முறையில், அவர் இந்தப் பிரச்சங்கத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார். இந்த நிதி நிலை அறிக்கையை, அதைச் சமர்ப்பிப்பதற்கு நேரத்தில், கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, ஏதோ அரசாங்கத்தினுடைய செய்தி இலாகா ஆண்டு அறிக்கையைப் படிப்பதுபோல், இந்த அரசாங்கம் செய்திருக்கின்ற காரியங்களை எடுத்துச்சொல்லும் ஒரு பட்டியலாகத் தோன்றுவது. பின்னால் ஒவ்வொரு பாகம் பாகமாக படிக்கப்பட்டு, புதிதாகப் போடப்பட்டிருக்கும் வரிகளைப்பற்றிச் சொல்லும்போதுதான், வரிகளைப் போடுவதில் ஆற்றல் படைத்தவரான நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வாசிக்கின்றார்கள் என்று என் மனதில் பட்டது. இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் புது வரிகள் ஒன்றும் போடவில்லை என்றும், போடப்பட்டிருக்கிற ஒன்றிரண்டு வரிகள் ஏற்கெனவே இருப்பவைகளின் திருத்தங்கள்தான் என்றும் அமைச்சர் கூறியிருக்கிறார். இப்போது கூடுதல் வரிகள் போடாததின் காரணங்கள் பல இருக்கலாம். ஒன்று, இதை மத்திய அரசாங்கத்தினிடம் காட்டிகடன் கேட்க முடியும். இன்னொன்று, தேர்தலில் மக்களின் முன்னால் வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்துவிட்டு அதிகாரத்திற்கு வந்தவுடன் கூடுதல் வரிகளை விதித்தார்களானால், மக்களிடையே இந்த அரசாங்கத்தைப்பற்றி தப்பியப் பிராயம் வரக்கூடும். அதை அறிந்துதான் ஓரளவுக்கு வரிகளைக் கூடுதல் ஆக்காமல், ஏற்படுகிற பற்றுக்குறையைக் கூட்டாமல் விட்டிருக்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. அது மட்டுமல்லாமல், இந்தப் பற்றுக்குறையை மேலிடத்தாரிடம் காட்டி உண்மையை எடுத்துச்சொல்லி முறையிட்டால், கட்டாயம் மத்திய சர்க்கார் உதவி அளிக்க முன்வருவார்கள் என்று எண்ணலாம். இல்லாவிட்டால் இத்தனை திட்டங்களை மாற்றி அபிவிருத்திக்காக வைத்திருக்கிறோம், அதற்குக் கூடுதல் நிதி வேண்டும் என்று சொல்லி மத்திய அரசாங்கத்தின் அனுசரணையைப் பெறுவதற்காகவும் இருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் பொதுவாக அதிருப்தி வளருமே என்பதை எண்ணி அதைச் சமாளிப்பதற்காக பேசாமல் விட்டிருக்கிறார்கள் என்றும் நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலிருக்கும் திருப்தி அளிக்கக்கூடிய ஒன்றிரண்டு விஷயங்களைக் கூற விரும்புகிறேன். அதாவது வியாபாரிகளைப் பாதிக்கக்கூடிய விற்பனை வரியைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பாரக்கும்பொழுது, உணவுப் பொருள்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் வரி விகிதத்தை ஓரளவு குறைத்திருப்பதைப் பாராட்டவேண்டியதுதான். அதோடு, இன்று இருக்கிற பல முனை விற்பனை வரி இருக்கக்கூடாது, ஒரு முனை விற்பனை வரிதான் இருக்கவேண்டும் என்று பலகாலமாகச் சொல்லி வருகிறேன். இது தவிர, இப்போது விற்பனை வரிக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் சலுகை வரம்பு, அதாவது 10,000 ரூபாய் என்றிருப்பதை மாற்றி 30,000 ரூபாய் என்று நிர்ணயிக்கவேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தியிருக்கிறேன். தொழில் அமைச்சர் அவர்கள், இதைப் பரிசீலனை செய்து பரக்க

[Sri V. V. Ramaswami]

[4th July 1957]

வேண்டும் என்ற உயர் நோக்கத்துடன், டாக்டர் லோகநாதன் அவர்களை இதற்கென்று தனி அதிகாரியாக நியமனம் செய்ததற்குப் பாராட்டுகின்றேன். இந்த நியமனம் வியாபாரிகளுடைய உள்ளத்திலே இருந்துகொண்டிருக்கின்ற கவலையையும் சந்தேகத்தையும் ஓரளவுக்குக் குறைக்கும் என்பது மாதிரமல்லாமல், வியாபாரிகளுடைய கோரிக்கைகளை நன்றாகப் பரிசீலித்து விற்பனை வரி விஷயத்தில் இப்போதிருக்கும் தொல்லைகளுக்கு ஏதாவது ஒரு பரிகாரம் தேடப்படும் என்றும் நம்புகிறேன். இதற்காக நான் வியாபார உலகத்தின் சார்பாக பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த வரி விதிப்பு விஷயத்தில் வியாபாரிகள் சொல்வது விற்பனை வரி வசூல் முறையில் மாறுதல் செய்யவேண்டுமென்பதுதான். ஒழுங்கான முறையில் விற்பனை வரியை வசூல் செய்வதற்கு மார்க்கத்தைக் கண்டு பிடிப்பவர்கள் என்றுதான் நாங்கள் சொல்லுகிறோமே தவிர, வேறு எந்த விதமான எண்ணமும் எங்களுக்குக் கிடையாது விற்பனை வரியைச் சரியான விதத்தில் வசூல் செய்யவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய வாத்தம். பல முனை விற்பனை வரி இருக்கின்ற காரணத்தால், பலவிதமான குற்றங்கள் ஏற்பட்டு ஒழுக்கம் குறைந்துவிடுகிறது என்றுதான் நான் கூறுகிறேன். இன்று இருக்கின்ற நிலைமையில் அது சம்பந்தமான அதிகாரிகளுடைய ஒழுக்கமும் குறைந்து வருகிறதென்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஆகவே இந்த ஒழுக்கக்கேட்டை நீக்குவதற்கு, இந்த வரி விதிப்பு முறையை மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்றுதான் கடந்த 10 வருடங்களாக மீண்டும் மீண்டும் நாங்கள் சொல்லி வருகிறோம். வியாபாரிகளுக்கு அரசாங்க அதிகாரிகளுடைய தொல்லைகளும் சங்கடமும் இல்லாமல் ஒழுங்காகக் கணக்கு வைத்துக்கொள்ளுவதற்கான நிலைமையை நாம் உண்டு பண்ணவேண்டும். அதிகாரிகள்தான் இவ்விதமான சங்கடங்களைக் கொடுக்கின்றார்களே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. இதையெல்லாம் அறிந்துகொண்டு டாக்டர் லோகநாதன் அவர்கள் இதற்குத் தக்க முடிவு காண்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதுவரை பொறுத்திருந்து பார்க்கலாம். முடிவு தெரிந்த பிறகு இந்த விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொள்ளலாம். மற்றப்படி பண்டங்களின் மீது வரி விதிக்கும்போது அரசாங்கத்திற்கு நான் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறேன். எல்லா உணவுப் பொருள்களுக்கும் வரிவிலக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும். அதுபோல் புத்தக விற்பனைக்கு வரி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாலுக்கு வரிவிலக்கு அளிக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படிச் செய்யவில்லையே. இப்போதாவது பாலுக்கும் தேங்காய்க்கும் வரி விலக்கு அளிக்கப்பட்டுமென்று வற்புறுத்துகிறேன். முக்கிய உணவுப் பொருள்களின் மீது இருக்கும் வரியை நீக்குவதற்கு, இதைப்பற்றி சீர்தூக்கிப்பார்த்து லோகநாதன் கமிட்டியினுடைய அறிக்கை வரும் வரையிலும் காத்திராமல், உடனடியாக வரி விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, விலைவாசி அதிகமாக உயர்ந்து விட்டது என்று பலர் பேசினர். இன்று விலைவாசிகள் உருவதற்குக் காரணம் வியாபாரிகள் தான் என்று பலர் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், நாட்டில் இப்போது நிலவும் பண நெருக்கடியான நிலைமையாலும் பல சட்டங்களினாலும், வியாபாரிகள் பொருள்களைத் தேக்கி வைத்திருப்பது முடியாத காரியமாகும். அப்படி சரக்கைத் தேக்கிவைத்திருந்தாலும் கூட, ரிசர்வ் பாங்க்கள் கண்காணிப்பிலிருக்கும் இதர பாங்கர்கள் வியாபாரிகளுக்குக் கொடுத்திருக்கும் அட்வான்ஸைக் குறைத்துவிடுகிறார்கள். ஆகையால், இப்பொழுது வியாபாரிகளிடம் சரக்கு இல்லவே இல்லை. ஆனால் விலைவாசிகள் எவ்வளவு உயர்ந்திருக்கின்றன என்று யோசித்துப் பார்த்தால், விவசாயிகள் தான் இன்று சரக்கைத் தேக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் காண முடியும். இன்று விவசாயிகள் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் சகாய வட்டிக் கடன் வசதிகளால் 18 கோடியிலிருந்து 11 கோடிவரை கையில் இருக்கிற நெல்லையெல்லாம் நல்ல விலைக்கு விற்கலாம் என்று நினைத்துத் தேக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். பல காலமாக நெல்லுக்குச் சரியான விலை இல்லாததினால் அவர்களுக்கு நல்ல விலை கிடைக்கவேண்டுமென்று எதிர் பார்ப்பது இயற்கையே. அது குற்றமல்ல என்று சொல்வேன். ஆகவே இன்று அநேக விவசாயிகள் பெரிய வியாபாரிகளைத் தோற்கடிக்கும் விதத்தில் உணவுப் பொருள்களைத் தேக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்.

4th July 1957]

[Sri V. V. Ramaswami]

அடுத்தபடியாக, சென்ற ஆண்டில் மத்திய சர்க்காரால் ஆந்திரப் பிரதேசத்திலிருந்து மார்க்கெட்டில் மணங்கு 14 ரூபாய் விலை இருக்கும்போது, 17 ரூபாய்க்கு வாங்கப்பட்டது. மேலும் இவ்விதம் வருமென்று நினைத்து மார்க்கெட்டில் நல்ல விலையில் விற்பதற்காக அதிகமாக விவசாயிகள் தேக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே எந்த முறையிலாவது ஒரு கட்டுப்படியான விலை இருக்குமா என்று பார்த்தால், அவ்விதம் யாராலும் விலையை நிர்ணயித்துச் சொல்லமுடியவில்லை. “நியாயவிலை” என்றால், 1956-ம் நின்று விலையென்று மத்திய உணவு அமைச்சர் ஒரு இடத்தில் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் அதே ஆண்டில் நான் சொல்லியபடி அரசாங்கமே மார்க்கெட் விலை மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூ. 14 ஆகியிருக்கும்போது, விலை ரூ. 17-க்கு வாங்கினார்கள். பின்னால் தங்களுக்கு ரூ. 21 விலை அடக்கமானதை ரூ. 16-க்கு விற்பார்கள். இப்படி இருக்கும்போது, குறைந்த விலை, உச்ச விலை என்பதை எப்படித்தான் நிர்ணயிப்பார்களோ தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு ஆண்டிலும், விளைவிப்போரும் உண்பவரும் விலை “உயர்வை” பற்றி வாதாடத்தான் செய்வார்கள். மத்திய அரசாங்கம் நியமித்திருக்கும் அசோக்க மேத்தாக் கமிட்டி என்ன செய்கிறதென்று பார்ப்போம்.

அடுத்தபடியாக, வரி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் உணவுப் பொருள்கள் என்று அரிசி, கோதுமை, நெல் என்ற மூன்றும் தான் சொல்லப்படுகின்றன. இது தவிர கம்பு, கேப்பை, சோளம், கஜை, உளுந்து, துவரை போன்ற உணவுப்பொருள்களுக்கும் கட்டாயம் வரி விலக்கு அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் நாம் காலையில் சாப்பிடுகிற இட்டிலி, தோசை, இவைகளுக்கு உளுந்து தேவையாக இருக்கிறது. சாம்பாருக்குத் துவரம்பருப்பும், துகையலுக்கு கஜைப்பருப்பும் தேவையாக இருக்கின்றன. நம்முடைய உபயோகத்தில் இருந்து வரும் இம்மாதிரியான உணவுப்பொருள்களுக்கு வரி விலக்கு அளிக்கப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் இதற்கு 1942-ம் வருடத்தில் கண்ட்ரோல் ஆர்டரில் கண்ட ஷெட்யூலில் விளக்கப்பட்டிருக்கும் உணவுப் பண்டங்களைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

உணவுப் பொருள்களுக்கு மாத்திரம் 1 சதவிகிதம் விற்பனை வரியும், 3-40 வேறு பண்டங்களுக்கு 2 சதவிகிதம் விற்பனை வரியும் விதிக்கப்படுமென்று பட்ஜெட் உரையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது எந்தத் தேதியிலிருந்து அமுலுக்கு வரும் என்பதைத் தெரிவித்திருக்க வேண்டும். சென்ற மாதம் 29-ம் தேதி இது மக்களுக்குத் தெரிய வந்ததும், உடனே இந்த வரி விகிதம் அமுலுக்கு வருமா, அல்லது ஆகஸ்ட் மாதத்தில் அமுலுக்கு வருமா என்று சந்தேகம் ஏற்பட்டது. சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு எப்ரல் மாதத்திலிருந்து “retrospective effect” கொடுக்கப்பட்டு விட்டால் என்ன செய்வது என்று பயந்து, சிலர் இப்பொழுதே இதர பண்டங்களுக்கு 2 சதவிகிதம் வரி வசூலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, may I just interrupt the hon. Member and clarify the position, because it is of very great importance? It is proposed to bring in legislation in this matter, and the enhanced rate of two per cent will be applicable from the date on which the law comes into force.

* SRI. V. V. RAMASWAMI: மிகவும் நன்றி. இது விஷயமாக நான் நேற்று முன்தினம் நமது நிதித் துறை தலைவர் அவர்களைக் கண்டு பேசியபொழுது, விவரங்கள் தெரிந்துகொண்டேன். பத்திரிகையிலும் ஒரு குறிப்பு வெளிவந்திருந்தது. அமைச்சர் அவர்களும் இப்பொழுது அதிகாரபூர்வமாகக் கொடுத்த விளக்கத்தினால், மக்களுக்கு ஒரு உறுதியான நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிட்டது. அதற்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

[Sri V. V. Ramaswami]

[4th July 1957]

உணவுப் பற்றாக்குறை விஷயமாகப்பேசும்பொழுது, நமது ராஜ்யத்தைத் தெற்கு மண்டலத்தோடு சேர்ப்பதாக ஒரு யோசனை இருந்து வருகிறது. இது விஷயமாக என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது மாநிலத்தின் பற்றாக்குறை எவ்வளவோ, அதை நமக்கு ஈடு செய்ய மத்திய சர்க்கார் ஏதாவது ஒரு வழியில் ஒப்புக்கொண்டு விட்டால், கவலைல்லாமல் நாம் ஏனைய விஷயங்களில் கவனத்தைச் செலுத்தலாம். கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் நமக்கு 1,50,000 டன் அரிசி கொடுத்தால் போதும், நம்முடைய ராஜ்யத்தை எந்த மண்டலத்தோடும் சேர்க்க வேண்டாம் என்று சொல்வது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இங்கு விலைவாசி திடீரென்று கூடுவதற்குக் காரணம், கேரள நாட்டிற்கு எப்படியாவது இங்கு இருக்கும் அரிசி போய்ச் சேர்ந்து விடுவதுதான். எப்பொழுதுமே பற்றாக்குறையாக உள்ள கேரள ராஜ்யத்தைத் தனியாக ஒதுக்கி, அதற்கு வேண்டிய அரிசியை மத்திய சர்க்கார் நேரடியாக சப்ளை செய்ய பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டால், விலைவாசி திடீரென்று ஏறும் தொல்லைகள் நமக்கு இருக்காது. பற்றாக்குறையும் அடிக்கடி ஏற்படாது. உபரியாக இருக்கும் ஆந்திர ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த மில்காரர்கள் கூட இங்கு வந்து அரிசி வாங்கிக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். இம்மாதிரி நிலைமை இருக்கிறபடியால், நமக்கு வேண்டிய 1,50,000 டன் அரிசியை மத்திய அரசாங்கம் எப்படியாவது ஈடு செய்ய ஒப்புக்கொண்டு விட்டால், மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் வேறு பல காரியங்களில் நாம் ஈடுபடுவதற்குச் செலவழியமாக இருக்கும். ஆதலால் இந்த திட்டத்தை கட்டாயம் மீண்டும் மத்திய சர்க்காரிடம் வற்புறுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு அநேக இடங்களில் விதைப்பண்ணை ஏற்படுத்தும் திட்டத்தை நான் வரவேற்கிறேன். இது விஷயமாக நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏதாவது ஒரு ஆராய்ச்சிப் பண்ணை ஏற்படுத்தி விதைகளை மற்ற இடங்களுக்கு அனுப்பி, அதன் மூலமாக பலன் என்ன என்பதை ஆராய்ந்தறிவதற்கு ஒரு வழியுமிருக்கவேண்டும். எத்தனை பண்ணைகள் ஆரம்பித்திருக்கிறோம், எத்தனைடன் விதைகள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன, எத்தனை ஏக்கர் நிலம் சாகுபடியாகி இருக்கிறது என்ற புள்ளி விவரங்கள் தெரிந்தால், அவற்றின் மூலம் முன்பிருந்த உற்பத்தி எவ்வளவு, நடப்பு ஆண்டில் எவ்வளவு உற்பத்தி, எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி பலன், அளித்திருக்கிறதா, எவ்வளவு தூரம் பலனளித்திருக்கிறது என்று கணக்கெடுக்கலாம். இம்மாதிரி அரசாங்கம் செய்ய முன்வரவேண்டுமென்றும், இதற்கு வேண்டிய தாக்கீதை அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டுமென்றும் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

செயற்கை ரசாயன உரத்தை மக்கள் தாராளமாக உபயோகிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம்தான். பரம்பரையாக உபயோகித்த பசுந்தழை உரத்தை மக்கள் அதிகமாக உபயோகிக்க ஊக்கம் கொடுக்கவேண்டும். வீட்டு மாட்டுக் கொட்டத்தில் சிலைக்கும் குப்பை கூடும், சாணம்தான் மிகவும் உயர்ந்த உரம். அதற்குச் சமமாக வேறு எந்தவிதமான உரமும் இருக்காது. இந்த உரத்தைச் சேகரிப்பதற்கும் விநியோகிப்பதற்கும் அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

செயற்கை ரசாயன உரங்களை வியாபாரிகள் மூலம் விநியோகிக்காமல், இனிமேல் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலம் விநியோகிப்பதற்கு முடிவு செய்திருப்பதை வரவேற்கிறேன். ஆனால், கூட்டுறவு இயக்கத்தில் இருக்கும் சில நபர்கள் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இருக்கிற மார்க்கெட்டிங் சொஸைடி மூலமாகத்தான் இவைகளை விநியோகிக்கவேண்டுமென்று கட்டுப்பாடு விதிக்க முயற்சி செய்வதாகத் தெரிகிறது. அம்மாதிரி கட்டுப்பாடு இருக்கக் கூடாது. ஜில்லாதோறும் இப்படிப்பட்ட கூட்டுறவுப் பணடக சாலைகள் நல்ல வியாபாரம் இல்லாமல் நசித்துப் போகக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கின்றன. இவைகளுக்கும் இம்மாதிரி உரங்களை விநியோகம் செய்ய வாய்ப்புக் கொடுக்கவேண்டும். விவசாய அபிவிருத்தி சங்கங்கள்

4th July 1957]

[Sri V. V. Ramaswami]

ஆங்காங்கு நல்ல முறையில் இயங்குகின்றன. அவர்களுக்கும் இந்த உர விநியோகத்தில் பங்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படியில்லாமல் இந்த விநியோகத்தைப் பெரிய சங்கங்களுக்கே கொடுத்துவிட்டால், பலவிதமான கேடுகள் விளையும் என்பதையும் நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எச்சரிக்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கவர்னர் அவர்கள் உரையின் பேரில் நான் பேசும் போது நமது நாட்டிலுள்ள நீர்ப்பாசன வசதிகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையிலிருந்து வருகின்ற ஆற்றுத் தண்ணீரை இந்தப் பக்கம் திருப்பி பயன்படுத்திக்கொள்வதற்கு கேரள ராஜ்யத் தோடு கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று நான் கூறினேன். அதுபற்றி நிதி அமைச்சர் அவர்களும் தன்னுடைய உரையில் 6-வது பக்கத்தில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் :—

“ நீர்ப்பாசன பெருந்திட்டங்களில் இன்னும் தொடங்க வேண்டியவைகள். தென்னாற்காடு, புதுச்சேரி இவைகளுக்கான வீடர் தேக்கமும், மேற்கு நோக்கிப் பாயும் ஆறுகளின் நீரை கிழக்கே திருப்பும் திட்டங்களமே. ஆனால், இவ்விரு திட்டங்களுக்கும் மற்ற ராஜ்யங்களுடனும் மத்திய அரசாங்கத்துடனும் ஒரு உடன்பாடு ஏற்படுவது அவசியம்.”

இது விஷயமாக அரசாங்கம் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறார்கள், பேச்சு வார்த்தைகள் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி சட்டசபை கூடுகின்ற காலத்திலே மக்களுக்கு விளக்கம் தெரிவித்திருக்கவேண்டும். இதில் அரசாங்கம் தக்க கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பெரிய திட்டங்கள் வருவதற்குள் சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களாக ஆங்காங்கு இருக்கும் குளங்களையும் ஏரிகளையும் நல்ல நிலைமையில் வைப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் இனி முக்கியமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய வேலைகள். மழை காலத்தில் அதே ஆறுகளிலிருக்கும் தண்ணீர் வீணாகப் போகிறது. சிறுசிறு தேக்கங்கள் கட்டி அந்தத் தண்ணீரைத் தேக்கி வைத்தால், அதைச் சாகுபடிக்கு பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம். பக்கத்திலுள்ள கிணறுகளில் தண்ணீர் ஊரும். நிலம் சரமாக இருந்தால் சாகுபடிக்குச் சிறந்தது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆதலால் ஆங்காங்கு சிறு நீர்த் தேக்கங்களை அமைத்து வீணாகப்போகும் தண்ணீரைத் தேக்கி வைப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ள அரசாங்கம் முன்வருமா?

காடுகளிலே இருக்கின்ற வளத்தைப் பெருக்குவதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க முன்வந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. சாலை ஓரத்தில் இருக்கும் மரங்களை வெட்டுவதை நிறுத்துவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். நான் ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே இருக்கும் பெரிய மரங்களெல்லாம் வெட்டப்பட்டிருந்தன. நான் காரணம் கேட்பொழுது, “ பள்ளிக்கூடம் கட்டுவதற்குப் பணமில்லை. ஆதலால் 2, 3, கிராமங்களிலிருக்கும் பெரிய மரங்களை வெட்டி விற்று ரூ. 2,000 சேர்த்திருக்கிறோம் ” என்று சொன்னார்கள். இம்மாதிரி மரங்கள் வெட்டப்படுவதைத் தடுப்பதற்கும் அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, சென்னை நகரத்தில் ஒரு பெரிய பால் பண்ணையொன் னை ஏற்படுத்தப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நான் வரவேற் கிறேன். பம்பாயில் “ஆர” காலனியை நானும் பார்த்திருக்கிறேன். அதைப் பார்த்ததிலிருந்து சென்னையிலும் அம்மாதிரி ஒரு பால் பண்ணை ஏற்படுத்தினால் நல்லதல்லவா என்று நான் பம்பாயைப்பார்த்து பொருமைப் படுவது உண்டு. பெரிய காலனி இருந்தபோதிலும், பம்பாய் நகரத்திலே எங்கு-பார்த்தாலும் சில்லரைப் பால் விற்பனையாளர்கள் இருக்கிறார்கள்.

[Sri V. V. Ramaswami]

[4th July 1957]

பால் புண்ணை வைத்த பிறகும், இப்படிப்பட்ட சில்லரைப் பால் விற்பனையாளர்கள் சென்னை நகரத்திலும் மற்ற ஊர்களிலும் இருக்கத்தான் செய்வார்கள்.

மதிப்பிற்குரிய டாக்டர் குருசாமி முதலியார் அவர்கள் சென்னை நகரத்தில் கிடைக்கும் பால் மிக விசேஷம் என்று சொன்னார்கள். அது சரிதான். இருந்தாலும், சென்ற ஆண்டில் அன்னிய நாட்டுப் பத்திரிகையாளர் ஒருவர் “இந்து” பத்திரிகையில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையைப் படித்த ஞாபகம் இருக்கிறது. பால் ரொம்ப மோசமாக இருக்கிறதென்றும், ரொம்ப கவனிக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லி, அவர்கார்ப்போரேஷன் மீது குற்றஞ்சாட்டி எழுதியிருந்தார். அம்மாதிரிப் பெரிய திட்டம் வந்தாலும், நாட்டில் சின்னச்சின்ன பால் விற்பனையாளர்களும் இருப்பார்கள். ஆதலால், அவர்களுடைய மாட்டுக் கொட்டங்களைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கும்படி கண்காணிக்கவேண்டும் என்று அந்தந்த நகராட்சி மன்றங்களுக்குத் தெரிவித்துவிடவேண்டும். எவ்வளவு பெரிய காலனி வைத்தாலும் கூட, விடியற்காலே ஐந்து மணிக்கெல்லாம் காபி சாப்பிட்டுப் பழக்கப்பட்டவர்கள் 7 மணி வரையில் “பாட்டில்” பாலுக்காகப் பொறுத்திருக்கமாட்டார்கள். ஆகவே, மாட்டுக் கொட்டங்களை நல்ல நிலைமையில் வைத்துக்கொள்ள தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

கோழி வளர்ப்பு விஷயத்தில் அரசியலார் செய்திருக்கும் ஏற்பாடு மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. எங்கள் பக்கத்திலே பார்த்தால், அழகான கோழிகள் வளர்க்கிறார்கள். ஆனால், திடீரென்று சீக்கு ஏற்பட்டு அவைகள் மாண்டு விடுகின்றன. அதற்கான தடுப்பு முறைகளைக் கையாளவேண்டும் என்று சம்பந்தப்பட்ட இலாகா அதிகாரிகளுக்கு எச்சரிக்கை விடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

மீன் பிடிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்திருப்பதையும் நான் வரவேற்கின்றேன். கிழக்குக் கடற்கரையோரங்களில் சிறு சிறு துறைமுகங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே மீன் பிடிப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் 2 அல்லது 3 மணிக்குப் போனால் 6 மணிக்குத் திரும்புகிறார்கள். அந்த மீன்களை அக்கம்பக்கத்திலிருக்கும் ஊர்களுக்குக் கொண்டுபோய் விற்கும்போது காலதாமதமும் சிரமமும் ஏற்படுகிறது. சில சமயங்களில் 40, 50 மைல்களுக்கப்பால் கூட மீன்களை எடுத்துச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, இவைகளை உடனடியாக எடுத்துச் செல்வதற்கான **frigidaire** பொருத்தியுள்ள **mobile van**-கள் ஏற்பாடு செய்தால், தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு வசதி ஏற்படுவதோடு கூட, மீனையும் நல்ல முறையில், சுகாதாரமான முறையில் வாங்கிச் சாப்பிடுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். இந்தத் தொழில் முக்கியமானதென்று கார்த்தியடிகள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கு இம்மாதிரி வசதிகள் செய்து கொடுத்தால், அது அபிவிருத்தி அடைவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மின்சார இலாகா ஒன்றுதான், நம்முடைய சென்னை மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில், நல்ல பிரகாசத்துடன் இயங்குகிறது. மின்சாரம் இல்லாவிட்டால் ஒன்றுமே நடக்காது என்ற நிலைமை வந்துவிட்டது. அந்த அளவுக்கு மின்சாரம் அத்தியாவசியமான ஒரு தேவையாகிவிட்டது. அதே நேரத்தில் பைகாராவில் ஏதாவது கோளாறு வந்துவிட்டால், மாநிலம் பூராவும் இருண்டு விடுகிறது. அம்மாதிரியான நிலைமை வராமலிருப்பதற்குப் பெரிய பெரிய திட்டங்களை வகுத்து, அநேகமாக மாநிலம் பூராவும் மின்சார சக்தி கிடைக்கும்படியான ஏற்பாடு செய்திருப்பதை நான் மிகவும் வரவேற்கிறேன்.

சமீபத்தில் நான் குண்டா திட்டத்தைப் பார்த்தபோது, அதிலுள்ள அலுவலர்கள் குடியிருப்பு இடத்திற்குச் சாமான்கள் வரவேண்டுமென்றால், இரண்டு, மூன்று மைல் கடந்து வரவேண்டியிருக்கிறது; ஆகவே, அங்கு

4th July 1957]

[Sri V. V. Ramaswami]

ஒரு கூட்டுறவுப் பண்டகசாலையொன்றை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சிங்கார நிலையப் பகுதியிலே உயர்நிலைப் பள்ளி இல்லாத காரணத்தால், அங்குள்ள பிள்ளைகள் பல இடங்களுக்குப் போய் படிக்கவேண்டியிருக்கிறது. பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி வசதி இல்லாத காரணத்தால், அங்கு வேலை செய்யும் அலுவலர்கள் மற்ற இடங்களுக்கு “மாற்றுதல்” பெற்றுக் கொண்டு சென்றுவிடுகிறார்கள். ஜில்லா போர்டார் அங்கு ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியைத் துவக்குவதற்கு விரும்புகிறார்கள் என்று அறிகிறேன். “அரசாங்கம் அதற்காக வேண்டிய உதவி செய்தால் மிகவும் நலமாக இருக்கும்.

மேலும், அங்கு ஒரு டாக்டர் இருப்பதாகவும், rope வண்டியில் ஏறுவதில் உள்ள சங்கடங்களுக்குப் பயந்துகொண்டு, அடிக்கடி போகாமல் இருந்து விடுகிறார் என்றும், அல்லது அவர் கூடலூரைச் சுற்றிக்கொண்டு, 40, 50 மைல் தூரம் ரோடு மூலமாகச் செல்கிறார் என்றும், அதற்காக extra allowance கேட்கிறார் என்றும் தெரிகிறது. நான் யோசனை சொல்வது என்னவென்றால், அவருக்கு extra allowance கொடுக்க வேண்டும், அல்லது இரண்டு டாக்டர்களைப் போடுவதற்கு வகை செய்ய வேண்டும். அங்கேயிருந்த இன்ஜினியர் சொல்லிய விருப்பத்தைத் தான் நான் இப்பொழுது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

நாட்டிலே மிகவும் நம்பிக்கை ஊட்டியிருப்பது நெய்வேலித் திட்டம். அங்கு ஏதோ பூமிக்கடியில் நிலக்கரி இருப்பதாக மக்கள் சொல்லி வந்தார்கள். ஆனால், இருக்கிறதா இல்லையாயென்பது ஆராயப்பட்டு, இப்பொழுது பூமிக்கடியில் நிலக்கரி இருக்கிறதென்பது உறுதியாகியிருக்கிறது. பாரதப் பிரதமர் அந்தத் திட்டத்தைச் சம்பீத்தில் துவக்கியிருப்பதிலிருந்து ஒரு நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் திட்டமே நல்ல பலன் அளிக்கக் கூடியது என்றாலும், அதிலிருந்து அநேக உபதொழில்கள் ஏற்படப் போகின்றன என்பதற்காகவும் நான் அதை மிகவும் வரவேற்கிறேன். இம்மாதிரி உபதொழில்களை ஆரம்பிக்கும்போது, தனியார்களுக்கும் பலவிதமான சலுகைகளைக் காட்டி, அவர்கள் அவற்றில் ஈடுபடும்படிச் செய்யவேண்டும். எதை எடுத்தாலும் அரசாங்கமே செய்வது என்பது கூடாது. தனியார்களுக்கும் ஊக்கமளிக்கவேண்டும். அதற்கு நிதி போதாவிட்டால், மத்திய அரசாங்கத்தினரிடமிருந்தாவது உதவி பெறுவதற்கு வழி செய்யவேண்டும். இம்மாதிரி உப தொழில்களைத் துவங்குவதற்கும் தனி நபர்களும், அரசாங்கமும் கூட்டாகச் சேர்ந்து கார்ப்போரேஷன்களை அமைத்துக்கொண்டு நடத்துவதற்கான ஏற்பாடு செய்தால் நலமாக இருக்குமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

நெய்வேலித் திட்டத்தை ஒரு முக்கியமான திட்டம் என்று கருதுவதைப் போல சேதுசமுத்திரத் திட்டத்தையும் ஒரு முக்கியமான திட்டமாக நான் கருதுகிறேன். அதையொட்டி தூத்துக்குடி துறைமுகத்தை நல்லதோர் துறைமுகமாக்க, அதை ஆழமாக்கி நல்ல நிலையில் வைப்பதற்கு டாக்டர் ராமசாமி முதலியாரைத் தலைவராகக் கொண்ட கமிட்டி சிபார்சு செய்திருக்கிறது. முதலிலே பத்துக் கோடி ரூபாய் செலவாகும் என்று கணக்கிட்டு, அந்தச் செலவை இந்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்வதாகச் சொன்னதாகவும், பின்னால் அதற்கு அதிகச் செலவாகுமென்று கண்டு, அது விஷயமாக யோசனை செய்வதாகவும் தெரிகிறது. எக்காரணமாக இருந்தாலும், அதைக் கட்டாயமாக நிறைவேற்றும்படி மத்திய அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தவேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கத்தை நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

நூல் விஷயத்தில் கூட்டுறவு நூல் உற்பத்தி ஆலைகளை நமது மாநிலத்தில் பெருக்கியிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இருந்தாலும், எங்கள் இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் தாலுகாவில் ஒரு கூட்டுறவு

[Sri V. V. Ramaswami]

[4th July 1957]

நூல் நூற்பு ஆலை ஆரம்பிக்கப் போவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு அனுமதி தேவை என்று நினைக்கிறேன். அதற்கு அனுமதி தரவிட்டால், கூட்டுறவு முறையில் ஆலைகள் ஆரம்பிக்கப்படுவதற்காகவாவது, ஸ்ரீ மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களைக் கேட்கக் கூடாதா? என்று கவர்னர் உரையின் மேல், நான் பேசும்போது சொல்லியிருக்கிறேன். மேலும் இரண்டு ஆலைகளைத் திறக்க வேண்டுமென்பதையும் பரிசீலனை செய்து, அந்த இரண்டு ஆலைகளும் இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் ஆரம்பிக்க ஏற்பாடு செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் சிமெண்டுத் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவதற்கு அனுமதி கொடுத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அது வேலை தொடங்கிய பிறகு சிமெண்டு தாராளமாகக் கிடைக்கும் என்று நம்புகின்றேன். மாதம் ஒன்றுக்கு 50 ஆயிரம் டன் சிமெண்டு நம் மாநிலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது என்றும், 47 ஆயிரம் டன் தான் நமக்குத் தேவை என்றும், 3,000 டன் உபரி என்றும், ஆனால் கடைசியில் நமக்குக் கிடைப்பது 26 ஆயிரம் டன் தான் என்றும் சொல்கிறார்கள். இந்தக் கேவல நிலையைப் போக்குவதற்கு மேலும் மேலும் சிமெண்டுத் தொழிற்சாலைகள் இயங்கச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எங்கள் ஊரில் தொழில் பள்ளிக்கூடம் (Industrial School) நடக்கிறது. அது வாடகைக் கட்டிடத்தில் நடக்கிறது. புதிய கட்டிடம் கட்டுவதற்காக நிலம் வாங்க அரசாங்கத்தார் அனுமதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், இன்னும் நிலம் வாங்கவில்லை. அது எங்கு இருக்கிறதென்று தெரியாது. டெண்டர் வரவழைத்து ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராய் இருந்த சமயத்தில், திடீரென்று அந்தக் கட்டிடம் கட்டக்கூடாது என்று நிறுத்திவிட்டதாகத் தெரிகிறது. நிலத்தை உடனடியாக வாங்குவதற்கு கலெக்டருக்கு உத்தரவு போட்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கம் மறுபடியும் அனுமதி கொடுத்தவுடனே கட்டாயம் அதைக் கட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

தொழில் பேட்டை நல்ல நிலைமையில் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இம் மாதிரி தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களை அதிலே சர்த்து, தொழிலை நடத்துவதற்காக வாடகையை சகாய விதித்தில் விதித்து ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால், ஒரு தடவை ஆரம்பிப்பதற்கு, அதற்குரிய இயந்திரங்கள் வருவதற்கு 18 மாதங்கள் ஆகின்றன. அதுவரை இம்மாதிரிக் கஷ்டம் இருக்கும். ஆகையால், இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கும் சலுகையிலே இப்பொழுது மத்தியான உணவுக்காக 10 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இந்தத் விஷயத்திலே நமக்குக் கல்வி இலாகா டைரக்டர் ஒவ்வொரு ஊராகச் சென்று அங்கிருக்கும் மக்களிடையே நல்ல எண்ணத்தைக் கிளப்பி, ஆதரவு கொடுக்கச் சொல்லி வருகிறார். அதைப் பாராட்டும் வகையிலும் ஊக்குவிக்கும் முறையிலும் இந்த அரசாங்கம் மான்யம் கொடுக்க முன்வந்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

இந்த இடத்தில் ஒரு எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன். மத்தியான உணவு கொடுக்கப் போகிறோம் என்று பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து கோரிக்கை வரும்போது, சற்று எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். அதாவது, தொடர்ந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் இக்காரியம் நடந்து வரும் வண்ணம் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலே அமைப்பு இருக்கவேண்டும். ஆண்டுக்கு வேண்டிய உணவு தானியங்களை அந்த ஆண்டு ஆரம்பிக்கு முன்பே சேமித்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். நெல், கம்பு, கேழ்வரகு முதலியன பயிர் செய்து கொள்வதற்காக வேண்டிய நிலங்களைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கே எழுதி வைக்கக் கூடிய ஏற்பாடுகளையும் செய்யலாம். அந்த வகையில் திட்டம் வைத்திருக்கிறார்களா என்று முன் கூட்டியே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

4th July 1957]

[Sri V. V. Ramaswami]

எனது மாணவர்களுக்குச் சம்பளச் சலுகை பற்றி ஒரு வார்த்தை. இதிலே, தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கும், ஹரிஜன வகுப்பினர்களுக்கும் சலுகை கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இப்படிக் கொடுக்கும் சலுகை யானது மதம் மாறியவர்களுக்குக் கிடைக்காத பாரபட்சமான நிலை இருக்கிறது. மதம் மாறிய பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கும் கட்டாயம் சலுகை கொடுக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறேன்.

சாதியை ஒழிக்கவேண்டுமென்று சட்டத்தாலும் பிற வழியினாலும் 4 p.m. பிரசாரஞ் செய்யப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் கல்விச் சலுகை கோரும் விண்ணப்பங்களில் சாதியைக் குறிப்பிடுதல் கட்டாயமாகிறது. இது முரணான செய்கை. ஆகவே, சாதிப் பித்தையும், சாதிப் பூசலையும் ஒழிப்பதற்குச் சாதியைக் காட்டி வசதி கேட்கும் மனப்பான்மை நீக்கப்பட வேண்டும். அதற்காக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். எந்த ஜாதியாய் இருந்தாலும், எந்த மதமாய் இருந்தாலும், அதைப்பற்றி கவனிக்காமல், பெற்றோர் வருமானத்தை மாத்திரம் கருத்திற்கொண்டு 100 ரூபாய்க்குக் குறைவாகச் சம்பளம் இருக்கக்கூடியவர் யாராயிருந்தாலும், அவருக்குக் கிடைக்கும்படி செய்துவிட்டால், எல்லா மாணவர்களும் படித்து முன்னேற ஏதுவாய் இருக்கும். பிரெஸிடென்டல் ஆர்டரில் காட்டப்பட்ட ஷெட்யூலில் கண்ட பட்டியல் மக்களுக்கு உத்தியோக விஷயங்களில் சலுகைகள் காட்டிவிட்டு, மற்றப்படி எல்லா மக்களுக்கும் அவர்களுடைய வரும்படியை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு கல்விச் சலுகைகளும் கிடைக்குமாறு வகுக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கிராம ஊழியர்களுக்கு நல்ல சலுகை காட்டியதற்கு அரசியலாசைப் பாராட்டவேண்டும். இந்த அரசாங்கத்தார் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடிய எந்தச் செயலாக இருந்தாலும், கணக்கு வைத்திருக்கும் அவர்கள் ஆதரவு இல்லாமல் ஒன்றும் நடக்காது. அவர்கள் மென்மேலும் மனம் அயராமல் இருக்க வழிகள் செய்ய வேண்டும். மேலும், பரம்பரை முறை (hereditary system)யை மாற்றுவது சரியாக இருக்காது என்பது என் அபிப்பிராயம். அதை மாற்றக்கூடாதென்றே சொல்கின்றேன். ஒரு தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்திலே அல்லது சமுதாய நலத் திட்டத்திலே, B.D.O's., S.E.O's. போன்றவர்களை வைத்துக்கொண்டு சம்பளம் கொடுக்கும்போது, அவ்வளவு பேரும், கிராம அதிகாரிகளை வைத்துத்தான் காரியங்களைச் செய்ய முடியுமே தவிர, அவர்களால் தனியாக ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஆகவே, அவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய பணத்திலிருந்து ஓரளவு பணத்தைக் கிராம அதிகாரிகளுக்குக் கொடுக்க வழி செய்யவேண்டுமென்று கூறி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* DR. V. K. JOHN : Mr. Chairman, Sir, may I associate myself with the welcome you have had from hon. Members who spoke in this House? They referred to the experience that you might have gained while you were in the United Kingdom. But, Sir, as far as I am concerned, I think the one thing which I know you have acquired or appear to have acquired from abroad is a broad smile, which shows good temper. But I would like Hon. Ministers to be very serious-looking when we speak. Otherwise, we may not be able to criticize them. I would particularly like the Hon. the Leader of the House to be serious but very often, I find he is smiling and that takes away the brunt of our criticism.

I am also pleased to note that many Hon. Ministers are present in this House to hear the suggestions and criticisms made by hon. Members. Some time ago, while I was talking with the Hon. the Leader of the House, I asked him whether it was not advisable to revive the old practice of almost every Hon. Minister speaking on the suggestions and criticisms relating to his Department. It is

[Dr. V. K. John]

[4th July 1957]

said that the Hon. the Leader of the House will tell them what the criticisms and suggestions are, but you know very well, Sir, that it is difficult to convey them and it is better that we know that they have understood them and that they reply to the criticisms and suggestions. I would, therefore, very strongly suggest that the old practice of many Hon. Ministers speaking on various subjects should be revived, on which I insisted when I was the Leader of the Opposition some years ago.

Sir, the Budget ought to reflect the programme and policy of the State and also the problems—their causes and solutions. But I must tell one thing about the Hon. the Minister for Finance. He is noted for his frankness and shrewdness. Sir Pandit Jawaharlal Nehru, while addressing the All-India Congress Committee on the 1st or 2nd of last month, said that he should tell the Congress leaders the blunt truth that the country was passing through a grave crisis, and the Budget speech of our Minister for Finance reflects or echoes what Pandit Nehru said then. The Hon. the Minister for Finance took us into his confidence when he also stated that the country was passing through a crisis and he enumerated some of the problems in his opening speech. On page 3, in paragraph 4, he says:—

‘The index of wholesale prices of foodgrains advanced by 105 points to 482 points during the course of one year.’

He also stated how the price of rice and other essential commodities like cholam, ragi, cumbu and other millets rose and he gave us the warning that ‘to the extent the rise in food prices is due to overall shortage, there may be danger ahead’! He spoke in the same strain at various places in his Budget speech.

Sir, the Finance Minister also gave us the warning that it was not possible to go to the open market for loans. He says—

‘Taking all circumstances into consideration, the Government have taken the decision that no public loan should be raised this year’,

and he attributed it to the stringent conditions obtaining in the money market at present.

Then, Sir, the Finance Minister referred to the lack of production and the pressure of prices and said—

‘The pressure of prices and the rapid depletion of foreign exchange reserves are the two major problems facing the economy of the country.’

Then, he indicated in very strong language the dependence of the State on the Centre and how much this Budget, which was presented to this House, was actually an appendix to the Central Budget and how we could not be sure of our revenue or expenditure on account of our dependence on the Centre.

The Finance Minister also referred to big outstanding loans which we had to repay and on which we had to pay interest. He also explained the critical condition through which the country

4th July 1957]

[Dr. V. K. John]

was passing. If we read his speech carefully, we will find that he is afraid that some catastrophe may occur if we continue to function at this rate.

Sir, the Finance Minister ought to give us the causes for all these problems. His speech was supplemented by the speech of the Hon. the Leader of the House. The Hon. the Leader of the House summarised the major issues and placed them before us. But his speech, although frank and shrewd, is of some propaganda value and indeed he did some propaganda work. But I am not concerned with it. Now, we are going through a very critical stage in our economy. But the Hon. the Minister for Finance did not analyse the causes for reasons of his own. In my opinion, there are two causes for the condition in which we are to-day. The first cause is that when the Congress took over power, there was no strong Opposition. They had a very big majority. You will agree with me, Sir, that in no country in the world can a democratic structure function unless there is an Opposition, a strong Opposition, which can take over power after an election. About 95 per cent of the people joined the Congress to fight the foreign Government in those days. Out of the 95 per cent of public-spirited men who joined the Congress, a few went out as Communists and some others joined the Socialist Party. Still 90 per cent of the people remained in the Congress. Most of the Ministers here have suffered, sacrificed and have undergone great hardship to attain independence for the country and I must take my hats off to them. But, I must also point out that power corrupts everybody. Even an angel will be corrupted by power. That is why I say that unless the Congress splits, there cannot be an effective Opposition which will be in a position to take over the Government after the General Elections. What is the result of the present position? The result is that politicians who get into the seat of power become autocratic and the democratic structure of Government is lost.

4-10
p.m.

Even from the first year of their rule, we see that expenditure has gone up so rapidly and so high. For the composite State of Madras, the expenditure in 1945-46 was Rs. 20 crores. I have looked into the old figures also, that is, figures relating to previous years also. Previously, in 1937-38 the expenditure for the composite State was of the order of Rs. 16 crores. But, in 1945-46 it rose to Rs. 20 crores. Then, Sir, in 1946-47, the expenditure went up to over Rs. 50 crores. I am giving round figures. When a power politician is in power, he would naturally like to distribute patronage. He would like to give appointments to more people. I do not say that power politicians are appointing their first cousins and second cousins. But, they would like to distribute patronage and favouritism and they would like to appoint more people. Sir, I am not finding faults with anybody here now. But the point which I wish to stress is that immediately after the Congress took over, we find that the expenditure has increased to Rs. 50 crores in the first instance. Even if it has doubled, I can understand. But, it has gone up so high. It is pointed out that this is due to the 'mounting tempo of development programmes'. It is the very

[Dr. V. K. John]

[4th July 1957]

favourite phrase of power politicians. But, if anybody analyses the real truth, he will find that they have created more posts, made more appointments and distributed patronage and favours and that these were responsible for raising the composite State's expenditure to Rs. 50 crores. Let us see to-day what the present expenditure is. The expenditure of the State of Tamil Nad—not the composite State—to-day is Rs. 60 crores in round figures. In the composite State, the expenditure in respect of the Tamil area would have been Rs. 10 or 12 crores only.

SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, may I know whether it is in order for an hon. Member . . . (after a pause) I am sorry, Sir, I thought that the hon. Member (Sri A. Gajapathy Nayagar) was dozing. Perhaps he is having 'flu', Sir.

MR. CHAIRMAN : He has not disturbed anybody.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : You (Sri T. Purushotham) have disturbed him!

* DR. V. K. JOHN : The expenditure has increased to such a great extent, by many times. What is it all due to? Can the Government say that it is all due to the enhanced dearness allowance that they give to the Government servants? No. If we look into the various items of expenditure, we will find that the expenditure under 'Police' which was about Rs. 1 crore and odd has risen to about Rs. 5 crores. Is it because we are fighting the foreigners? Why do we want to spend so much money? Is it because policemen will have to follow the Ministers wherever they go? Of course, at present the Ministers are asked to take away the flags from their cars so that people may not know who is in the car. Perhaps, this has an advantage. But, still the expenditure has gone up to Rs. 5 crores. Sir, Mahatma Gandhi, the Leader of the Congress and Father of the Nation wanted, as a matter of fact, to abolish that department altogether. Then, let us take 'General Administration'. The expenditure under this head which was Rs. 2 crores for the composite State before has gone up to Rs. 4 crores for Madras. Then, take the collection of land revenue. As pointed out by the 'Hindu' in its editorial, the expenditure under this head has also gradually increased. The real fact is that they have made many, many appointments.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : As this has been repeated in the House and as some newspapers have also written about this matter, I must tell the hon. Member and the House that this head does not represent the expenditure on collection of land revenue. It is under another head altogether. This represents expenditure on zamindari surveys and various other things. Unfortunately, we are following the same head which was adopted long ago.

4th July 1957]

* DR. V. K. JOHN : Sir, I am glad that this has been clarified. But, the real truth is that we are spending Rs. 60 crores. I would like that somebody goes into these figures. Yesterday, my hon. Friend Dr. Lakshmanaswami Mudaliar referred to the figures relating to Central Government. He referred to the hundreds of appointments made by the Central Government. According to me and according to any student of Politics, this is all due to the fact that immediately wants to distribute patronage in some way or other. That is one of the reasons for the increase in expenditure. We have gone into a totalitarian State for want of an effective Opposition. That is one of the causes for the present situation in the country. The second cause is that the Central Government are expending their powers. The States are reduced to nothing. Because when power politicians get into authority there, they not only exercise that authority on the public, but also on the States. When they get into power in a State, they exercise that power on the local boards. The result of all these is that the Central Government are all-powerful and every initiative from the State is taken away. Now, the Central Government have duplicated every department of activity. What is the Department that they have not got today? They have got 41 Ministers and so many Secretaries. My hon. Friend Dr. Lakshmanaswami Mudaliar narrated all these things yesterday. The Central Government have collected and are collecting almost all the taxes. They have all the powers. They are able to pay more to their public servants than to the States' servants. The Hon. the Finance Minister of our State has in very strong language called attention to this problem. He has said on page 22 of his Budget speech, "Some of the points which we urged before the Commission are the large disparities which now exist between the emoluments of State and Central Government Servants doing comparable jobs in identical localities and the necessity for a substantial measure of Central aid to reduce the disparities adequately." The Central Government interfere with the dignity and prestige of the Ministers of the States. I am not talking about this particular State. Every State is suffering from this sort of interference. The Central Government have spread their hands all over. That is why we have to beg before them. We have to get loans and grants from them. This situation has arisen on account of want of an effective Opposition in the country, which should be in a position to take over power after the next Elections. As pointed out by me already, on account of the historical accident by which all public-spirited men joined the Congress, suffered and sacrificed and came to power, they have become autocratic-minded. The result is that today the Government of the country, instead of being democratic, is totalitarian.

The Constitution preserves the democratic structure of Government by holding free elections, by having an Executive responsible to the Legislature and an independent Judiciary. Whether we have had independent elections or not, I do not wish to go into. It is stated that there was existence of bribery in the elections. We all know that if any Member of the ruling Party talks against

[Dr. V. K. John]

[4th July 1957]

the politics of the Party or votes against its policies, he will not be put up as a candidate of the Party in the next elections. That is how, Sir, the Executive is trying to control the Legislature. Members of the Party are unable to vote according to their conscience or according to the merits of the questions put before them. But such things do not happen in the United States of America. Every Bill is voted upon by both the Opposition and the ruling Parties, according to its merits. The same is the case in England also. Here, the Executive is not responsible to the Legislature.

Coming to the Judiciary, my hon. Friend Dr. Lakshmanaswami Mudaliar was stating yesterday how the Judiciary was being given directions by the Executive. I heard that proposals were being made for a cut by 10 per cent in the salaries of High Court Judges. The Government should not interfere in this way with the Judiciary. I also wish to say further that Judges, while they are in office or after their retirement, should not be tempted with jobs because the independence of the Judiciary would thereby be affected. If we want to maintain the democratic structure of the Government, we must maintain an independent Judiciary.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Independence of the Judiciary and not indifferent Judiciary.

*** DR. V. K. JOHN:** But, Sir, they should not be asked to accept a cut—it may be voluntary—in their salaries. When the Government themselves ask the Judges to allow their salaries to be cut by 10 per cent, then it cannot be called a 'voluntary cut' at all.

An autocratic form of Government or a totalitarian form of Government have to find money and they lay their hands everywhere. They levy all kinds of regressive taxes. They nationalize insurance companies and levy excise duties on a number of articles. The purchasing power of the people is being reduced because the power politicians at the helm of affairs take away all the money from the people. Then, what is the child of totalitarianism? It is State capitalism. I hear everybody in power saying that they are expanding the public sector. What is the difference between Russia and India to-day? There is absolutely no difference. State capitalism is expanding. The Hon. C. Subramaniam, in one of the speeches in 1954-55, stated that private capital was shy. Even in the existing limited field, the Government have frightened away everyone who wants to invest in the private sector. People are unwilling to invest money in any company or in any private enterprise simply because they do not know what will happen to it in the future. They are afraid that the Government will take over everything in the future. The Government are now planning to levy expenditure and wealth taxes. Thus, State capitalism is expanding.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Does the hon. the Deputy Leader of the Opposition know the order of investment

4th July 1957]

[Sri C. Subramaniam]

in the private sector? Since the beginning of the Second Five-Year Plan, more than half the target contemplated in the Plan has been reached within 18 months.

* DR. V. K. JOHN : I am not concerned with the targets fixed in the Second Five-Year Plan. If only the Government had co-operated with private enterprise, the latter would have invested thousand times more than what it has invested now. The Government want to take away all the money from the people and spend it as they like. The conditions that existed during the period of the last war are being created now. The Hon. the Finance Minister has himself stated in his Budget speech, "The rapid rate of capital investment in the public and private sectors and the various development activities undertaken by the Government have enlarged employment and increased the purchasing power of the people." What was happening during war-time is now being repeated. During war-time every soldier in the field required ten civilians to help him in the various Departments. During war-time, crores and crores of rupees were spent and people had enough money to buy rice and other things. Naturally, the immutable law of supply and demand came into play and, therefore the Government had to introduce controls and issue ration cards. Similarly, in view of the implementation of the First Five-Year Plan and the Second Five-Year Plan, all the States and Central Governments have been spending large sums of money. Before putting large sums of money into the hands of the people, they should also see whether the productive activities have increased. Whenever they increase the purchasing power of the people, they must also see that there are enough goods produced in the country to enable the people to purchase them. But the foodstuffs produced in the country are not sufficient for all the people. That is why the prices of foodstuffs have gone up and the purchasing power of the rupee has gone down. What is the use of having ten thousand rupees if it is worth only one thousand rupees? On account of enormous expenditure in administrative and other spheres, the value of the rupee has been reduced considerably. Our State Government were spending only Rs. 12 crores or so during 1946. Now, they are spending Rs. 60 crores. The Government are unnecessarily putting money into the hands of the people without increasing the production of the necessaries. That is why we have reached a critical stage in the economic condition of the country. What is the solution for these difficulties?

The Hon. the Minister for Finance has suggested three solutions. Firstly, he has suggested the appointment of a Committee of the Cabinet to make an enquiry into the structure and staff requirements of each department. Whatever he might say on the floor of the House, he was satisfied that there was something wrong in the State of Denmark. Money was being spent on a colossal scale. My colleagues in the House have stated that the Committee of the Cabinet would go into the various items of

[Dr. V. K. John]

[4th July 1957]

departmental expenditure and suggest economies, wherever possible. Why do not the Government associate some experts with this Committee? There are Members in this House and in the other House who are experts. If the Government associate non-officials with such a committee, people may have the satisfaction that somebody has gone into Governmental expenditure. It is on account of the increased Governmental expenditure that more and more taxes are being levied. The solution suggested by the Government is not a good solution at all. The Government must associate non-official experts with the Committee.

4-30
p.m.

The second solution the Finance Minister has suggested is 'to increase the taxes'. He would not use the words 'new taxes', although the Hon. the Leader of the House, in summarising the Budget proposals used the words 'new taxes'. (The Hon. Sri C. Subramaniam: What is in name?) Today, I found in the newspapers that even though there was a deficit of more than Rs. 5½ crores in Andhra, the Andhra Government were not introducing new taxes. When we raise more money, the Centre takes advantage and gives us less. I won't say the Government are 'foolish'; the Government have no forethought. (The Hon. Sri C. Subramaniam: Short-sighted). In the present state of things, I would say in all seriousness, "Don't have this solution of increased taxes; depend upon the Government of India."

The third solution the Finance Minister has suggested is 'to beg'. This is a Congress Government. So, beg the Centre which is also a Congress Government. Then there is the borrowing. Our debt is to the extent of nearly Rs. 100 crores and we have to pay by way of interest charges five crores of rupees every year. This is a figure given last year by the Hon. Mr. Bhaktavatsalam. The major portion of the loans is money due to the Central Government. I say that the Centre has collected all the money and has given it as loans to us. Therefore, I was asking the Finance Minister to repudiate all these loans and he would have the support of every Member of this House if takes step. Why should we return the loans to the Central Government? It is our own money that they have taken from us and given us. The Finance Minister in his Budget speech says that the Government have made certain recommendations for writing off a portion of this debt and hopes that the Finance Commission will find it possible to accept the general trend of their recommendations, and in that hope, he wants to leave the deficit uncovered for the present. All this is short-sighted policy, Sir. Well, one may ask, 'what are your suggestions?' I can give not one but ten.

My first suggestion is, 'Reduce your expenditure', the expenditure in the last ten years has progressively increased so that it stands at nearly sixty crores of rupees.

My next suggestion is, 'Reduce taxation'. Repeal the taxes. Let us have only that much amount which we had some years ago, i.e., twenty or thirty crores of rupees. Don't have this sales tax.

4th July 1957]

[Dr. V. K. John]

Sales tax, as I have already said, is regressive taxation. My Leader the other day suggested, 'Raise the income-tax'. That is not so bad. But do not have indirect taxation. The beggar's bowl is taxed. Sales tax is no longer the KAMADHENU, as called by a former Finance Minister. It is a blood-sucking leech and it is that tax that you are increasing.

My third suggestion is, 'Write off all loans'.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: From the public? (Laughter.)

DR. V. K. JOHN: No, from the Central Government. Tell them that those loans will not be returned as it is our own money taken from us and given back to us in the shape of loans. It is a case of the right hand giving something to the left hand. There is no actual payment as such. You insist on the Government of India to write off the loans.

My next suggestion is, 'Limit the Centre's powers.' My experience has shown that the framers of the Constitution did not anticipate the conditions which are prevalent today. Limit the Centre's jurisdiction to Foreign Relations, Defence and Communications, and let it have one source of revenue—customs. Let each State give to the Centre, if required some contribution, say, five crores of rupees from out of their revenues for administering the subjects in their charge. They have to confine themselves to the administration of only these subjects and nothing more. There should be a redistribution of authority, that is, autonomy for the States. People might say, 'If there is autonomy, we would be independent. I do not think so. I was one of those who opposed the reorganization of States on a linguistic basis on the ground that it would do harm. A little while ago, the Hon. the Finance Minister assured us, in reply to a question, that no distinction would be made between person and person on the ground that he is a Malayalee or a Kannadiga or an Andhra. People have settled down today to the new pattern of reorganization, and I do not think that linguistic States will divide the country or do any harm. Let us have a distribution of powers and authority. Let us clothe local bodies with more authority and jurisdiction. We assume jurisdiction and we allow jurisdiction to the Centre. Sir, there are now 41 Ministers at the Centre. Why all this unnecessary waste of money and energy? I repeat that the Centre's jurisdiction should be limited to the three subjects—Defence, Foreign Relations and Communications. I would also suggest that each State in the country should be equally represented in the Parliament. Irrespective of their size, all States should have an equal number of seats each in the House of Parliament. Today, the Uttar Pradesh is governing India, with the result that we are asked to learn Hindi as the national language. We are not so much subordinate to the Centre as to a State which dominates the Centre. If every State has got equal representation in both the Houses and also on the Cabinet at the Centre, it would greatly improve matters.

[Dr. V. K. John]

[4th July 1957]

Then, I would say, 'Increase production'. The Finance Minister said in his Budget speech that production had increased. But where are the statistics? He goes on to say—

"The increase in agricultural output should normally have depressed prices, but the year witnessed a sharp rise in the price level."

I say, 'There is no rise in production at all'. All the money you have spent on the Five-Year Plans has not reached the villager. It has not reached the people who are responsible for production of food. The river that flowed from Delhi got dried up before it reached the villages. Where are the statistics to show that there is rise in production? Can you point out one man whose purchasing power has increased? The purchasing value of the rupee has come down. Therefore, I suggest that the only way to increase production is to rehabilitate the poor families in productive employment.

4-40
p.m.

One suggestion I want to make which I have made many times in this House. Let us not have figures of expenditure only. Let us have a picture of the results of that expenditure side by side. An expenditure may be useful, or it may be a waste. Once I demanded this information in this House and I found that on education Rs. 4½ crores more were spent than in earlier years. It was Rs. 9 crores in 1950 as against Rs. 4½ crores in 1946-47. I asked the Education Minister, 'Please give me figures of the increase in the number of school-going students and schools'. It was then found that the increase was only ten per cent. The remaining 90 per cent was a waste. Why? Cannot the Finance Minister give in his Budget speech the result of this huge expenditure of crores of rupees? We are interested more in finding out the results of the expenditure than in knowing what amount the Government have spent. Let us take the capital expenditure. We have invested huge sums of money on electricity. What is the result of huge investments on electricity? In spite of making heavy charges on the consumers, do the investments bring to the Government a substantial portion at least the amount of interest that they are paying? No. The Government simply spend and then say that they have spent so much. But they deliberately avoid telling this House and the public the results that have been achieved by spending such huge amounts.

SRI T. PURUSHOTHAM : Are not the administration reports giving the results of the investments?

***DR. V. K. JOHN :** My hon. Colleague will have another opportunity to say what the result of this huge expenditure on each department is. I say that it is a waste of money. Most of the expenditure is not beneficial and, therefore, it is a waste. Expenditure can be a waste and also a beneficial one. We are interested in knowing whether the expenditure is a waste or a beneficial one. I ask the Government to repeal the regressive taxes or reduce their incidence. The Government should see that hereafter they do not have this State sector. I would style it as the 'State sector'. It

4th July 1957]

[Dr. V. K. John]

is incorrect to call it 'Public sector'. I ask the Government not to expand the State sector. This has done no good to anybody. As an American writer has pointed out, that Government is the best government which is least in evidence. I ask the Government to follow this principle which the writer has enunciated. Let not the Government go and interfere with everything. Let them not nationalize everything. Let not the State sector be expanded.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The hon. Member does not want the State sector to exist.

* DR. V. K. JOHN: I do not want it to exist either. Abolish it. Let private enterprise go on. Unless the Government do this, both at the Centre and in the States, I say that a great calamity will come over this country. After many years of Congress rule, what have we come to? We have reached a critical situation. The Prime Minister stated the plain truth when he said that we had reached a critical situation. This will lead us to a catastrophe. Why? Our foreign exchange resources have gone. When I speak about the State Budget, I consider that the State Budget is only an appendix to the Central Budget. The Leader of the Opposition has spent most of his time in criticising the Central Budget and the Central Government's activities. We are sure that the wealth tax will enable the Government to know how much gold there is in the country. As Dr. Lakshmanaswami Mudaliar pointed out, the minimum for the wealth tax will be reduced and the rates of tax increased. I am giving one more suggestion to-day. I am not a Prophet, but anyway, you will find this out in a year or two. The Government are depleting their foreign exchange resources. They want gold to give more import licences. Where will the Government get gold? This wealth tax is intended to find out the gold in the country. This is a country which hoards gold, and the Government will come to know the amount of gold ornaments possessed by our people. When the amount of gold is known, the Government will take every ounce of gold after paying Rs. 13½ per sovereign. With the aid of this gold, the Government will be in a position to give more import licences to their favourites. The gold will be exchanged for goods from overseas. Then there will be a collapse. The purchasing power of the rupee, as was the case with the German mark, will go down. Unless there is a strong Opposition which can take over the Government of the country, the angels will become autocrats and there will be totalitarian regime. How can such an Opposition be created? I am not asking the Congress Government to create an Opposition of Congressmen. But Congressmen who do not agree with the Congress policy must come out and create a Party. I would hate a party if it is a party against a particular person. It should not be an anti-Venkataraman or anti-Subramaniam or anti-Kamaraj party. Let us have a party on a high level. There should be an Opposition Party which should take over the Government, if necessary. Then this Government will be afraid of the Party. There should be a strong Opposition Party. Otherwise, I tell you, this Government will become totalitarian like the

[Dr. V. K. John]

[4th July 1957]

Government in China or Russia. By expansion of the State control over every activity, by the taking over of every enterprise, by the imposition of regressive taxes, and by reducing everybody to poverty, you will lead the country to a very critical situation. I would warn this Government that they must put up a stiff fight with the Central Government not to interfere with every department of activity. The Centre is interfering in the administration of States. Are we not fit to govern ourselves? Why should they collect taxes in our State? Why should we go and beg of them for money? Why should we go and ask them for loans and pay interest on the loans? I say that the whole financial and other resources between the States and the Central Government are maladjusted. The adjustment has to be set right. If this Government are not bold enough to go and tell the Central Government (and ask other States' Ministers to tell the Central Government) that the maladjustment should go, this country and this State will be ruined. We are the most greatly taxed in the world. The Finance Minister would like to add something more to the taxes. I do not know whether he wants to be popular. No other State except the Kerala State is adding to the taxes. We are taxed heavily, and the Finance Minister says, 'Pay us something more'. Other States like Bengal and Bombay have not added anything to the taxes.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

* DR. V. K. JOHN : I submit that the solutions that I have suggested may be considered and accepted.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I want this clarification. After listening very carefully to the Deputy Leader of the Opposition, I feel that the only solution that he suggests for all the ills in the country is to have a split in the Congress Party. Am I right?

* DR. V. K. JOHN : He is absolutely right. Those who are against the present Congress Party must create another Party.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I only wanted to know whether I understood the hon. Member Dr. John correctly.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Mr. Chairman, Sir, I thank you very much for giving me a chance to meet some of the points raised by hon. Members on the opposite side. The hon. Member from Coimbatore started with influenza. So, I think it is better that I also apprise the House of all the steps that this Government have taken to combat this menace, and also to meet the situation if any second wave were to come. I hope it will not. People are making all guesses that it is going to come after two months and so on. It is only a guess. It may or it may not come. If it comes we will be in a position to meet it adequately.

Regarding the steps that were taken, I should like to say that the first report of the threat of the spread of influenza to this State from Singapore was received by the Government in the second week of May 1957. Immediately a notification was issued on the 15th

4th July 1957]

[Sri M. A. Manickavelu]

May declaring 'Epidemic Influenza' as an infectious and notified disease under the Madras Public Health Act. A similar notification has also been issued under the Travancore-Cochin Public Health Act in respect of the Kanyakumari district and the Shencottah taluk of the Tirunelveli district. Circulars were also issued to all the Health Officers in regard to the preventive measures to be taken to combat the disease. In the City of Madras, the Corporation Health authorities attended to the preventive and control measures. With a view to control the spread of the infection, all the educational institutions were closed till the 30th June 1957 and restrictions on cinema shows were also imposed in the City. Although about 71,050 attacks and 18 deaths have occurred up to the 24th June 1957 in the City, the epidemic is now rapidly on the decline.

With the onset of infection in the Madras City, infection also spread to the mufassal areas by the movement of infected persons and contact. In the districts, wherever necessary, free distribution of drugs such as Sulphadiazine and A.P.C. tablets has been arranged through the Health Inspectors in close collaboration with the medical department. Mobile Medical Units have also been moving from village to village attending to the treatment of cases. Adequate stocks of medicine, drugs and disinfectants have been built up at the mofussil hospitals and at the District Health Offices. The infection has now spread to all the districts in the State. From the beginning of the outbreak till 20th June 1957, 246,626 attacks and 21 deaths have been reported. Preventive measures such as closure of schools and restriction on cinema shows have been taken. Throat painting campaigns with Mandel's solution as a prophylactic against influenza have also been arranged among groups of persons who can be controlled. The general public have also been informed about its efficacy. Educative propaganda by distribution of leaflets in English and Tamil have also been undertaken.

All the Medical and Public Health staff are on the alert. The situation can now be said to be well in hand as the epidemic has almost abated in the Madras City and is definitely on the decline in the districts.

Then Sir, to meet any future and prospective menace, it is understood that the vaccine will be available in mid-August from Coonoor, and we can make use of it. In addition to that, steps are also being taken to get it from foreign places. As it is, the cost of it is prohibitive, but probably after some experiments are conducted, the price may come down. Anyway, we hope to get sufficient vaccine from the Pasteur Institute at Coonoor for the purpose if at all any second wave of the disease were to come.

Sir, it has been mentioned that the male nurse could be given further training for two or three months and could be used as a Health Assistant. I may inform the House that the scale of pay of a male nurse is Rs. 85—5—150 but that the scale of pay of a

4-50
p.m.

[Sri M. A. Manickavelu]

[4th July 1957]

Health Assistant is only Rs. 45—75. So, if we give training to the male nurse and post him as Health Assistant, he will be getting a salary less than what he would get as male nurse.

Regarding Primary Centres, we are now evolving a scheme by which better training can be given to meet both the public health requirements and those on the curative side.

Sir, mention has been made about the extension of the honorary medical officer system in State hospitals. The honorary system has been working well and the number of Honorary Medical Officers and paid Medical Officers is fixed in the ratio of 3 : 1 and the essential duty posts are now being manned by the fully paid officers of the Government. But the difficulty is in getting honorary doctors especially in the mufassal. The response is very poor. In the metropolis, to some extent we have been getting them. The Director of Medical Services recommends every year creation of more posts of Honorary Medical Officers but we find it difficult to get sufficient number of doctors.

As regards the integration of the Medical and Public Health Departments, the question is now under consideration. Actually, both the departments are combined now in some of the States but it is not so in our State. We are now trying to see whether we also could not integrate both the departments. It has also been mentioned at the recent Conference of Health Ministers at Delhi that it would be a very salutary step taken if both these departments could be integrated. Now, in the Primary Centres, there is much overlapping of staff in certain places and in some other places there is a shortage of staff.

Then, Sir, reference has been made to the admission of a blind person in the General Hospital and his discharge from it after two or three days. It was also stated that that person was consequently thrown into the streets, that such things should not be allowed to happen in future, and that appropriate steps should be taken to see that such persons were taken care of by handing them over either to some institutions or some responsible persons. Sir, I am glad to say that now the Resident Medical Officer of the General Hospital has reported that sanction has been accorded for employing attendants from contingencies to take care of blind persons, wherever necessary. As regards the actual happening, if the hon. Member gives me more facts about it, I will have it enquired into.

Then, mention has been made about the issue of medicines to Non-Gazetted Officers. Now, the Non-Gazetted Officers are treated with medicines that are available in the hospital but if they are not available there, they are required to purchase them privately at their cost and give them to the doctor for injection or for any other purpose. It has been stated that if the hospital itself purchases such medicines and supplies them to patients, the cost of such medicines will be 20 per cent less than the market price. But my own information is that it will not be less but, on the other

4th July 1957] [Sri M. A. Manickavelu]

hand, will be more. I do not know for what reasons, but that is the position. Unless the hon. Member who raised that question makes it more clear how it will be cheaper, we cannot look into it further.

I think the hon. the Leader of the Opposition referred to the working of the Mobile Medical Units in foreign countries . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : In Rajasthan.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Yes, in Rajasthan and other places, and he said that it was working well. Here in our State also we have introduced Mobile Medical Units. Now, actually they are being used at Tiruvellore in the Chingleput district, at Harur in the Salem district, at Jayankondasholapuram in the Tiruchirappalli district and at Sankarankoil in the Tirunelveli district. I think there are also two Mobile Medical Units working in the North Arcot and the Nilgiris districts. They are doing useful work and we are giving service at the very doors of the people who are suffering from any disease.

DR. V. K. JOHN : May I know whether private agencies are doing it?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The Government are doing it with the subsidy of the Centre. The Centre gives us some money. Of course, private agencies in Vellore and other places are using Mobile Medical Units for giving relief to the sufferers. Christian missionaries are also doing it.

DR. V. K. JOHN : But the Government are doing it in a miserly way.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : These Mobile Medical Units are alleviating the sufferings of the people by giving free medical assistance on the spot. One mission is also doing some propaganda about Family Planning and is distributing foam tablets and all that. The hon. the Deputy Leader of the Opposition may not support it or, at any rate, the Catholics do not support it. The difficulty in extending the mobile medical unit scheme further is 5 p.m. in finding the necessary finance. The cost of maintaining a Mobile Unit comes to Rs. 19,400 recurring and Rs. 25,800 non-recurring per annum. That is why we have to extend it slowly. We will be gradually extending it to other areas. Meanwhile, we are having Primary Health Centres. These will be in the charge of doctors who will have jeeps, nurses, midwives, health assistants and others. The only difficulty is in the matter of getting lady doctors. As a matter of fact, we are not able to get even male doctors for manning the Primary Health Centres. People fight shy to go to villages not only due to lack of amenities there but also due to lack of opportunities for private practice. The Government are now giving a compensatory allowance of Rs. 50. This is considered to be low and meagre. We, therefore, propose to raise it

[Sri M. A. Manickavelu]

[4th July 1957]

to Rs. 100, if possible, so that it may serve as an incentive and encouragement to them to go and take up jobs in those Primary Health Centres. We do not have the required jeeps and other vehicles, but the UNESCO have promised to supply some vehicles. I think that they will be giving about 400 odd vehicles to India and we will get our proportion. Then I hope in the Primary Health Centres the doctors will be able to go about these villages and give succour to the affected people.

Mention was made about the use of khadi in hospitals and it was said that it was not good for the purpose for which it was intended. It is said that it is unserviceable, that it is very difficult to replace it and that whenever it is lost, people find it costly to replace it and all that. But, I must tell this House that it is a matter of policy. It is an idea and an ideal. Sir, years ago, you and I were wearing fine suits which were, I may say, much superior to the one that the hon. the Deputy Leader of the Opposition is now wearing. We had to give up all those things as a matter of policy and for the sake of an ideal. Similarly, in the hospitals too, that policy is enforced and, therefore, they have to use khadi. That is the only reason, I could give for the present, why they have been asked to use khadi. The Director of Medical Services tried his very best to see that it was replaced by some other cloth.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It could be improved.

*** THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :** Yes, it could be improved. Fine khadi was shown to the Ministers and the final decision has been arrived at that khadi should be used. That is all I could say.

Sir, mention was made about air-conditioning the operation theatres and it was asked why the General Hospital alone should be chosen for the purpose. It was also stated sanction had been accorded for six cases. It is not correct. Only two cases have been sanctioned. Sanction will be accorded in respect of the mufassal places also and we are trying to do it as quickly as possible. But the Minister for Finance pleaded paucity of funds and said, 'Let us start with the metropolis in the first instance and then we may see'. Even when we take up the mufassal, I am afraid my hon. Friend from Coimbatore will have to wait for some more time, because the needs of Tiruchirappalli, North Arcot, Chingleput and other places are far greater than those of Coimbatore.

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER : Sometimes, it is warm in Coimbatore also.

*** THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :** Only 'sometimes' but other places are always warm. An hon. Member wanted Deep X-ray therapy to be introduced in Coimbatore hospital. Whether it is hot or cold, it does not matter. They can have it. We shall try to find somehow money for providing that facility progressively for the use of big hospitals. Perhaps, Coimbatore will have one soon.

4th July 1957] [Sri M. A. Manickavelu]

Coming to the subject of 'Dhobi Khanas', Sir, it has been stated that they have become a source of infection and danger. May I humbly ask the hon. the Leader of the Opposition whether they are the only source of infection and whether there are not other sources also? There are many other sources and Dhobi Khana is only one of them. I do not say that this problem need not be solved. What I wish to state is that in addition to the tackling of this problem, we have to tackle so many other sources of infection also. It has almost become a national habit, if I may say so, for people to pollute water in rivers, tanks, pools, ponds, etc.

DR. V. K. JOHN : What have the Government done to tackle it?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I am tackling so many of the problems. Similarly, I will tackle this problem also. Sir, in this respect, I must say that the people of South India are greater culprits than those in Andhra and other parts. At least in other parts like Andhra, people, when they go out, take a 'Chombu' of water. But, people here do not do any such thing; they pollute the water directly. As these Primary Health Centres are established more and more in the villages and as we are able to emphasise the health aspect more and more, it will have more effect. Only when our people, especially those in the villages, become health-minded, there will be a ray of hope.

Sir, the hon. the Leader of the Opposition paid a tribute to our medical education, but said that there was still great scope for improvement. He said that we must judge our medical education not by the yardstick prevailing in India, but by the international yardstick. Well, Sir, he is very familiar with the international yardstick. He is so accustomed to the international yardstick that he sees there the very best. He finds every thing good and fine there. Naturally, when he returns to this country, he wants our hospitals also to be tidy, neat and all that like the hospitals in other countries. When he finds a different state of affairs here, he is distressed and he says that we must also try to reach the international standard. Though it may not be possible to reach that standard at once, our aim and objective is to reach that higher standard and we will do our best to improve matters. Both in regard to medical education and other activities of the Medical and Public Health Departments, we are much better off than other States. The only State that might have stolen a march over us in this regard is, I think, West Bengal. I found, from a brochure supplied to us at the Conference by the West Bengal Government and the statistics supplied therein, that they had made very good progress.

SRI T. PURUSHOTHAM : Is it because a medical man is in charge of the Public Health portfolio there?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : No, it is not due to that exactly. It is because they have got the courage to present a large deficit budget in that State. To the Bengal Government, a deficit of Rs. 10 or Rs. 15 crores is nothing. In West Bengal, 5.10 p.m.

[Sri M. A. Manickavelu]

[4th July 1957]

doctors are very well paid and they are getting double the amount our doctors are receiving here. Doctors in West Bengal are getting a pay of Rs. 400 or Rs. 500 while our doctors in this State are paid only Rs. 200. The Health Minister of West Bengal was willing to depute 200 or 300 doctors from West Bengal to other States provided they were paid the same scales of pay as they were getting in West Bengal and were guaranteed security of tenure. Though some of the States which participated in the Health Ministers' Conference wanted to avail themselves of the offer of the Health Minister of West Bengal, they were not willing to pay the high salaries demanded. Even if we can afford to pay them the high salaries, there is another difficulty in taking them. That is the language problem and unless those doctors are able to speak to our people in Tamil, they will not be of much use.

I have stated all these things so that hon. Members may understand and appreciate what the Health and Medical Departments are doing in our State and through them their constituents may also know the work done by these two departments.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir. I also join with my other colleagues in welcoming you back after your recent trip to Europe. But I would associate with that welcome two or three requests. Firstly, a review of the work of the Council for the last five years should be undertaken and published as is being done in the case of the Assembly.

MR. CHAIRMAN: It is under print.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I am glad, Sir, that a review of the work of the Council is to be published. I feel that the Council should not lag behind the Assembly in the work that it has done. I find that the Hon. the Minister for Finance tops the list in respect of the number of speeches made. I think that if we take into account the number of amendments which have been moved by Members and rejected, I will get the prize.

I find summaries of reports of the Planning Commission and the Reserve Bank of India published in the papers. But, unfortunately, we are not able to read their full reports. It will be very good if we are supplied with copies of reports of the Planning Commission and the Reserve Bank of India. The Planning Commission has published a very important review of the implementation of the First Five-Year Plan and the working of the Second Five-Year Plan during the first year. The Reserve Bank has published a report entitled 'Credit Survey Report'. Even if we wish to get copies on payment, we do not know how to get them. If, therefore, orders are placed for the supply of these materials to the Members of this House and the other House, it will be very useful to them in that they may bring to bear their knowledge on questions that come up before the House. The other day, the Hon. the Chief Minister appealed to Members to make an impartial study of these questions. The supply of such literature will enable us to gain knowledge.

4th July 1957] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

The statement made by the Hon. the Minister for Finance is a very important one which, unfortunately, has been bound hand and foot by the Planning Commission's proposals and also by the Central Budget. If we go through his statement, we will find how he is not free to do things as he pleases and how he is bound either by the Planning Commission's proposals or by the Central Government's proposals. On page 4, he says that the situation will be trying for another two years. My view is that the situation will be trying during all the five years of the Second Five-Year Plan.

DR. V. K. JOHN : And even thereafter. . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : On page 97 of the statement, the Hon. the Minister for Finance says, "There has been a shortfall under Capital Expenditure". In the last Budget, the Government budgeted for an expenditure of Rs. 38 crores upon the schemes in the Plan but they were actually able to spend only Rs. 29 crores and there was thus a shortfall of Rs. 9 crores. Even now, the Government have proposed to implement a number of schemes which are fine on paper. But there are so many hurdles to be crossed before they can be fully implemented. Firstly, there is the financial difficulty. Secondly, a suitable organization must be created for implementing these schemes. This is now absent. It has also been stated in the Financial Statement that due to the delay in building up the organization for implementing some of the new schemes, there has been considerable reduction in Governmental expenditure. On page 22 of the Statement, the Hon. the Minister for Finance says, "Let us hope that the Finance Commission will find it possible to accept the general trend of our recommendations and in that hope we may perhaps be justified in leaving the Budget deficit uncovered for the present." In another place, it has been stated that there are limits to 'deficit financing'. If 'deficit financing' is adopted, then there is rise in prices. There is also the foreign exchange difficulty.

The Second Five-Year Plan was born like Oliver Twist with a gap of Rs. 400 crores. Then, it was also found that deficit financing to the extent contemplated originally in the Plan was not feasible. We have completely exhausted our external resources. Even from out of the International Monetary Fund, we have taken away Rs. 60.7 crores. So, large-scale deficit financing, on account of depletion of foreign exchange and rise in prices, was not possible. On account of new taxation measures introduced both by the Centre and by the States, borrowing from the money market was not possible. Therefore, we cannot borrow Rs. 800 crores contemplated in the Plan from the money market. There is also no surplus over current revenues. The only thing left, therefore, is imposition of taxation. The Central Government started this year with a series of new taxes

DR. V. K. JOHN : Robbery. . .

[4th July 1957]

5-20
p.m.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I do not want to say that. Then, Sir, the Central Government have proposed to utilize for the implementation of the Plan Rs. 400 crores from out of the provident fund deposits, etc., with the Government. I do not think that it will be of much use. Then, there is the question of foreign aid. But there is this difficulty. Will our Government be able to get aid without strings, without any advantages being given to foreign Governments which give aid? That is a question to be answered by the Centre and by the Prime Minister. We, in this State, cannot decide that question. Therefore, external resources are out of the question. So, what is to be done except resorting to additional taxation? The Centre has taxed us to the utmost and the Madras Government are collecting agricultural income-tax, sales tax, etc. Why 'etc.'? There is nothing left to be collected. (The Hon. Sri R. Venkataraman : Land Revenue.) Yes. The land revenue surcharge is there. Two annas *plus* two annas, now it is four annas. Now, there is another suggestion from the Union Finance Minister that this land revenue may be abolished and that in its place, agricultural income-tax may be collected with provision for quit rent for the lower income groups. I am very happy, Sir, that in the existing circumstances, our Government have decided not to have this agricultural income-tax as a substitute for land revenue. (The Hon. Sri R. Venkataraman : Thanks to the Revenue Minister, you have been let off easily.) On the other hand, if this agricultural income-tax is introduced, the same fate that has overtaken the income-tax slab will overtake this also. There the taxable limit has been reduced to Rs. 3,000. If the small landowner, who has already been deprived of his income by the recent Payment of Fair Rent Act, is subjected to this tax, one can imagine his condition. Now there is this advantage at least that, if your crops are not there, you get remission. If you come under income-tax, it will be difficult. There is yet another difficulty. You have to keep accounts and do so many other things. There is the other side also. There will be evasions and fortunately now, there is very little evasion in the matter of land revenue. One of the best taxes in the country in point of collection alone is land revenue. People have been ungrudgingly paying it, even though they have difficulties. Therefore, that is the wisest form of tax and there need not be an agricultural income-tax in its place. The Union Finance Minister suggests that we might have it. They would begin it as they began many other things in which the exemption limit gradually came down. All that I feel is, Sir, that we should not have any new or additional taxes. There are States in India which have produced deficit budgets but without any new taxation proposals to cover the deficit. Andhra has a deficit of Rs. 5½ crores; West Bengal's deficit is nine crores of rupees; Bombay's deficit is five crores of rupees. But in our State, in order to cover a deficit of Rs. 483 lakhs, our Finance Minister comes before us with these proposals. Some time ago, he gave very good reasons for leaving a gap of Rs. 331 lakhs uncovered in the Budget for 1956-57. But now, when the deficit is only Rs. 483 lakhs, he says that we should be taxed. Now, we see the difference between then and now. The situation to-day

4th July 1957] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

has far worsened. The situation is far less favourable than it was. We are passing through a crisis, as the Prime Minister said the other day. Now, take this deficit of Rs. 483 lakhs. Why should the Government think of covering nearly half of this by additional taxation like sales tax? Recently we had a Bill which sought to convert the sales tax of three pies into 1-9/16 per cent so as to be in line with the new decimal coinage. This involved no extra incidence. The Government said that the rate need not be changed, that percentage was more convenient for purposes of calculation and so on. Now, the Leader of the House wants to increase it to two per cent in order to make it rational. Now they think of rationalizing it. So, the reason that held good last session has been completely left off this session. (Dr. V. K. John: We are making progress.) We are, however, thankful to the Government for reducing the rate of sales tax on foodstuffs to one per cent. But why not accept our plea and exempt all foodstuffs from the levy of sales tax? Members here have made out a fine case for coconut, milk and foodgrains, being totally exempted from the levy of sales tax. That is a good suggestion. In fact, as our Deputy Leader pointed out, sales tax is regressive. In America, many of the States have refused to have sales tax. It has gone out of fashion. Whatever is out of fashion in other countries is adopted here. The expenditure tax is not found anywhere in the world. The wealth tax is found in a few countries. I cannot accept Kaldar's Report. He stayed here for eight weeks. The problem that was presented to him for suggesting a solution was the problem of evasion of income-tax. For that purpose, he said, 'Do not tax more than 47 per cent', whereas we are taxed 70 to 80 per cent. In order to overcome this difficulty, he said, 'Have wealth and expenditure taxes'. But we would adopt only this suggestion of his to have wealth and expenditure taxes. We would not adopt his other recommendations. Our taxation structure should suit our customs, habits and traditions. Many of our daughters may come to us for a short stay—for confinement and so on. We have to spend a lot of money on them. If a man has four daughters, then the tax officer will come and say, 'You shall pay the expenditure tax'. As our Leader said yesterday, there is a crucifixion of our ancient ideals and ideas. The whole pattern of life in the country will change. If you save, there is the wealth tax. If you spend, there is the expenditure tax. What are we to do? A man must save or spend. He cannot do both now. It is hardly fair on the part of the Government to take a part of Kaldar's Report and adopt it. Take it in full or leave it off entirely. Don't do things piecemeal. Therefore, this Plan is no longer such a feasible Plan as we thought when it was formulated. The prestige of the Government will make them say, 'We must follow the Plan'. One Member wanted silver passes to be given to the legislators in order to propagate the Plan. I would say that I do not want this Plan as it is conceived now. The Plan has already done a lot of havoc. There is a statement said to have been made by the Planners that in the circumstances now prevailing in the country, the landowners, the ryotwari proprietors, cannot have more

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th July 1957]

than 25 per cent of the produce. It appears that our Revenue Minister was told, ' You have already got them 15 per cent more; go to your countrymen and convince them. I am putting it in my own crude way. The position here is not the same as it is in places like Oudh. Our landowners and pattadars are very different. We have got ryotwari proprietors from the days of Munroe. All that is said about feudalism, etc., in history, will no longer apply to us in our country. What is the situation now? The Finance Minister appealed for an industrial truce. But, unfortunately, he has not added the words ' agricultural peace '. If by ' industrial truce ' he means that, I agree. But if he does not mean that, I would ask him to add the words ' agricultural peace '. Is there peace in the country? After the passing of the Cultivating Tenants Protection Act and the Payment of Fair Rent Act, there has been no peace in the country. There are agrarian troubles throughout the State. It was said that if 40 per cent of the produce was given to the tenants, the tenants would be satisfied and that there would be peace. But that was not the case. The Finance Minister has appealed for greater agricultural production. But how can there be greater agricultural production so long as the landowners, the tenants and others do not agree among themselves? Hon. Members would have read in the papers about the threat of social boycott of landowners by the farm servants. The farm servants insist that the landowner should not have lands for personal cultivation except perhaps a very small extent. This is what is happening in the agricultural sector. The other day in Tiruchirappalli, a resolution was passed by the Farmers' Association. I have got a copy of the resolution with me. The resolution asks the Collector of Tiruchirappalli not to give any Police protection or legal protection to the landowners. There is this statement in the resolution. The Government should enquire into this matter. The High Court passed strictures on this Collector and Their Lordships said that this Collector was not to be put in charge of law and order in the district. This was the remark of Their Lordships in a particular case which went up to them. But still the Farmers' Association's resolution is there. The Government appeal to the people to increase agricultural production without creating the conditions necessary for it. More agricultural production depends upon the peace prevailing in the country. Raising food production and cutting down prices of foodstuffs depend upon our foreign exchange resources. Our foreign exchange has become depleted. The Plan is bound to fail. There is no doubt about this. There is no use of saying that there is the Second Five-Year Plan or repeating it as a slogan or a *mantra*. It is no use saying that for executing the Second Five-Year Plan they are doing all these things. The Government are not doing these things under the Second Five-Year Plan because the Second Five-Year Plan will not come to our help. It is seen in the Budget that a sum of Rs. 125 lakhs is expected by this Government as their share of the railway fares and income-tax. The sum of Rs. 125 lakhs is the overall assistance given by the Centre to the States. Therefore, that share which the State will be entitled to under the Plan alone will come to us. Is this fair? Somebody said that it was

5-30
p.m.

4th July 1957] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

necessary to increase the railway fare, because we sit in the carriages for a longer time than necessary. Trains are coming late and, therefore, it was said that we were leaving the carriage late and so should pay more. Nowadays instead of arriving at the station at 6 a.m., the train arrives at 9 a.m. As we are using the carriage for a longer time than necessary, it is said that we have to pay more. (Laughter.) I hope they would not accept our suggestion. I would like to state, in this connection, that the General Manager asks us to give our suggestions on the time-table. This is one privilege which is given to us. When the time-table came to me, I said, 'What is the use of the time-table, because no train comes according to the time-table?'. I returned it with my suggestion that trains should come on time. No other suggestion I made. Therefore, I say that these are some of the very difficult things that we see in our Finance Minister's speech. He is perfectly right when he says that most of these schemes are all suggestions that may or may not be carried out in the long run. It is not possible for him to say whether they will be carried out or not. Our experience with reference to the First Plan is that. Originally he thought that there would be a deficit of Rs. 166 lakhs. As a matter of fact, it was only Rs. 49 lakhs. Therefore, we will find here that in this deficit of Rs. 333 lakhs, there may be a deficit of, after all, twenty or twenty-three lakhs of rupees, because the Government will not be able to complete the Plan. The Planners said to the State Governments, 'You make out all your schemes and give them to us, and then we will see what we can do'. What happened was that we gave all those schemes which our resources would permit of and also those schemes for which Central assistance was necessary. But the importance of the schemes is decided by the Centre. They say that certain schemes are not possible. This is of very great importance to be borne in mind. I would here refer to the relevant portion of the Second Five-Year Plan. On page 54 of the Plan, at the end of the page, it is stated—

'In the First Plan, in addition to the schemes to be implemented by the Central Ministries, a number of programmes which were sponsored and assisted by the Central Government through various Ministries were shown at the Centre. Expenditure found on a matching basis by the States for these schemes was, however, intended to form part of State Plans. This led to certain difficulties in the presentation of plans. In the Second Five-Year Plan, the general principle followed is that plans of States should include to the maximum extent possible all programmes to be implemented by them or by public authorities or local boards or special boards set up by them. The fact that for any particular programme carried out in the States either the whole or part of the resources comes from the Central Government or from agencies set up by it does not, as a rule, affect the principle that the programme should be included within the State plan'.

They have given a control order. The position is that the State Government must say all that they want, and the Centre will decide. This is a very important modification they have made, and

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th July 1957]

that is why our State Budgets are in this difficulty. Because we are not sure what the Centre will do. The Finance Minister says that he would get help from the Centre for all these schemes. He had pressed before the Finance Commission for the allotment of a larger share of Central revenues. He does not know whether he will get this sum of Rs. 125 lakhs. He hopes to get it. Therefore, he has not given credit for Rs. 125 lakhs in this Budget. This is perfectly reasonable. So long as we are forced to set out all our schemes and all the maximum resources, and then wait for doles from the Central Government . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : May I just interrupt the hon. Member and explain the position? Before the Plans were approved, all the States were asked to submit details of plans that they could get through. At that stage, the Central Government said, 'It is better that you do not make any distinction between schemes which require Central Government's assistance and those which you can get through. You prepare all the plans for which the State has got schemes'. On the basis of this, subsequently in the last one or two years, plans have been approved. They are not going to interfere from year to year. They will either approve the one or the other or may not approve the one or the other.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I am only pointing out the change that they made in the Second Plan. Therefore it is I feel that we should not lay much emphasis on, or put much faith in, the resources pointed out in the Plan by the Planning Commission.

Then, Sir, I come to Education. Large amounts have been allotted for the purpose of conversion of schools into basic schools, conversion of elementary schools into high schools and so on. The more important thing, according to me, is secondary education. The Secondary Education Commission itself pointed out that secondary education should mark a stage in the education of the youth of our country. Sir, the majority of students may stop with secondary education and may go to Polytechnics or take up some other profession or settle in other walks of life. Therefore, it is only at the secondary education stage that efficient and standard education should be given so that the students who pass the S.S.L.C. Examination may be very qualified persons for recruitment to the Subordinate Service. Sir A. Ramaswami Mudaliar's Committee has suggested that for the Subordinate Service graduates need not be taken and that persons with S.S.L.C. qualification would suffice. It will be of no use to appoint persons with S.S.L.C. qualification as we have in our State. The other day when I was looking into an application for a teacher's post in the P.S. High School of which I am the Correspondent, I found that the applicant had mis-spelt the word 'robust' in the sentence 'I am of robust health'. He has spelt the word as 'robest'. If this is the standard of education, what sort of English can these persons teach to the boys?

4th July 1957] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

What about the present S.S.L.C. Examination? Sir, you might have passed it long, long ago and you know how the examinations are at present conducted. I have got a copy of the S.S.L.C. Examination question papers with me just now and we find that the candidates have to give only one word answer. For instance, if the question is, 'What is the square root of 169?', a number of figures like 24, 13, 27 and 30 are given and the student has only to pick up one figure (13) and mark it as (a) or (b) or (c) or (d). It is in that way that the answer should be given to a question. In other words, the answer is in the question-paper itself. That is the low standard of education that the students receive at present. The Public Service Commission cannot appoint them to the Subordinate Service. We cannot appoint them even in our own houses as typists. In those days only 17 per cent of the students could pass the examination and we had the Shakesperean grammar and the Nesfield grammar and the grammar question-papers were very difficult to answer. Now, the whole standard of education has been lowered and lowered to such an extent that there is a sudden jump from the S.S.L.C. stage to the University stage. Consequently, we find that the students find it very difficult to follow the instruction imparted in the Universities. They are in such a sad plight. So, secondary education must be thoroughly overhauled and I suggest that, as recommended by the Secondary Education Commission, higher secondary schools should be established. There is no wonder in the Hon. the Finance Minister making a mention about higher secondary education in his Budget speech. The Pre-University course is only in the transitional stage and the Government will have to convert many schools into higher secondary schools so that the standard of education there may be higher especially in respect of Mathematics, General Science and English and the students getting that education may be employed in the Subordinate Service of the Government. That is a very important step that this Government should take, as far as education is concerned.

So far as land reforms are concerned, I would very much appeal to the Government to prepare a report on the working of the two Acts passed recently and whether agricultural production has been affected by them or not. There is no use of saying that they have set apart Rs. 70 lakhs or Rs. 80 lakhs for the purpose of giving loans to small agriculturists. I find from the Reserve Bank's Credit Survey Report that loans given by the Government to cultivators come only to about 3.3 per cent. On the other hand, loans given by the big agriculturists represent 21.7 per cent and by the professional money-lenders—who are much abused—about 44.88 per cent. Even the loans given by the co-operative societies represent only 3.1 per cent. So, the assistance that the Government have given is only Rs. 3 out of every Rs. 100. A mere loan of Rs. 80 lakhs is not of much use. Tenants have no money and agriculture is an industry which requires capital and skill. For that a person owning the land should command the confidence of the creditor that he would pay back the loan to him.

[4th July 1957]

DR. V. K. JOHN : But the Government are doing propaganda that they are assisting agriculturists in the form of loans and other things to increase food production.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : In the last elections they said that they would increase the share of the tenants to 75 per cent and reduce the share of the landlords to 25 per cent.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Only candidates were saying it.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Yes, but many people came to me and said that nothing of that kind would happen. In this connection, I must inform the House that a Memorandum has been submitted to the Hon. the Chief Minister by the women pattadars of the Tirunelveli district, stating that they are not able to get even the subsistence or maintenance allowance on account of the fixation of their share of the produce as 49 per cent. They have also sent a copy of it to the Prime Minister. That is the position so far as the land is concerned.

So far as expenditure tax is concerned, it is an important matter, according to me. The expenditure tax is sought to be imposed by the Central Government. Of course, they can do it under Article 248 of the Constitution and also under item 97 of the Seventh Schedule. Under Article 248, they can impose any tax which is not mentioned in (State) List II or List III. What is the expenditure tax? We cannot find the words 'expenditure tax' in any of the Schedules. Expenditure tax is the tax that we pay on the purchase of goods or articles that we want. So, it comes under item 54 of the State List. It amounts to a tax on the purchase of goods. As we are paying that tax, our Madras Government will be fully justified both morally and legally, apart from the constitutional standpoint, in asking the Central Government to give back the tax amount that is contributed by this State towards the expenditure tax. After all, it is we that pay this tax for getting the necessities of life. For instance, if we purchase jewels or vehicles like motor cars, we have to pay this expenditure tax. Already we are paying petrol tax. They thought that this expenditure tax and wealth tax would yield much. Mr. Kaldor perhaps thought in his moments of dream that for the purpose of putting an end to tax evasion, these two taxes—wealth tax and expenditure tax—must be introduced. Probably, he thought many of the people were evading payment of income-tax, they had earned so much of money in the blackmarket, so everything should be taxed, and all the money that they had earned and were spending must be found out by secret means. I am sure that this police mentality alone is responsible for bringing in these two taxes. Unfortunately, the Union Finance Minister has thought fit to agree to these taxes and introduce them. If these two taxes are finally agreed to and imposed—I hope those measures will not be passed and it is wrong to agree to them—we must get a good portion of the revenue that may accrue as a result of their imposition.

4th July 1957] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

So far as raising of the agricultural income-tax on plantations is concerned, I would like to point out a difficulty. The Wage Board's decisions are not yet known as they have not been finalised. We do not know now what the amount will be that the plantation-holders will have to pay to the labourers and others and whether they will be asked to give retrospective effect to the decisions of the Wage Board and all those things. Under such circumstances, we should not increase the tax now. After all, they will be getting only something like Rs. 25 lakhs under this head. Therefore, I plead that these taxes may be abolished. They should not be there.

Sir, I am very happy that the demands of the village officers have been conceded to some extent by enhancement of their dearness allowance. They want that their salaries and allowances should be fixed at least on a par with the other lowest paid servants. I request that the other demands of the village officers may be complied with as early as possible. Because, the village officers are the custodians of village accounts. They are the backbone of the land revenue system. Without them, the Collector, even the Tahsildar for that matter, will not be able to do anything. They are the masters of the situation in every village. That is the fact. Everybody knows it. They alone know what is the 'tharam', classification of the lands and all those things. It is on them that every other thing depends. They should remain contented. They are already hard-worked officers.

I shall now refer to another matter. Some time back, the then Leader of the House, Sri M. Bhaktavatsalam assured me, when I sought to introduce a Bill for banning the indiscriminate pasting of posters on public walls, that the Government would bring forward a Bill themselves. On the assurance given by him only, I agreed to withdraw that Bill. Sir, I am sorry no mention was made about it in the Governor's Address and now also no mention has been made about it in the Finance Minister's Budget speech. Now that the elections are over, there is no necessity for the pasting of these posters hereafter, for some time at least. These posters are pasted not only on the walls of our compounds but on all street walls and other places also. As we go, we see big posters. Some of them are very big and of interesting kind. Just behind the statue of Swaminatha Iyer, we see a big poster with the headline, 'Parpanar Veliyeru (பார்ப்பாரணை வெளியேறு.)' Are they to go up? I do not propose to go into the question why they should go out and where they should go and all that. The point at issue is, 'Why should such a poster be placed behind the statue of Sri Swaminatha Iyer?' Is it not vulgar? Whether 'Parpanar' should exist at all is a different matter and I am not on that subject now. These things could very well be avoided. In spite of the warning, 'Billstickers will be prosecuted', people do not care and they continue to paste such posters in all sorts of places. The compound walls of our houses are today fully, prominently pasted with figures of ladies. (Laughter.) The entire walls are fully decorated, so to

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th July 1957]

say, with such posters. I want that such things should be put an end to. Pasting of such posters in public places should be licensed. This is a very important matter affecting the general welfare and social well-being of the country.

The Government appointed a Committee on Co-operation. That committee submitted a big Report which was published. That is a good Report. I want the Government carefully to go through that Report and take action on the recommendations made therein. I went through it carefully. The recommendations made therein are still pending and no action has been taken till now. It is necessary that some action should be taken early.

Lastly, I wish to say that I have gone through the Audit Report for 1957 supplied to us. It contains interesting information. We find therein information about irregularities committed by the various departments of the Government in spending the money allotted to them. The Agriculture Department comes in for a great deal of criticism. I would like to refer to one item only in it. In regard to 'bad construction and maintenance of buildings' it is stated in one of the paragraphs of this book like this:—

“A large number of permanent buildings constructed for the Cinchona Department at a cost of nearly Rs. 20 lakhs through contractors, during 1944 to 1948 under the supervision of an Assistant Engineer drafted from the Public Works Department, was found, in 1951, to leak heavily and to show signs of premature deterioration. On investigation, it was found that the execution of the work was thoroughly unsatisfactory and that unseasoned and inferior wood had been extensively used. No legal action could be taken against the contractors, as the Government Pleader advised against such a step. Government also dropped the question of fixing departmental responsibility for the bad construction and maintenance of the buildings.

“The Director of Cinchona estimated the cost of special repairs originally at Rs. 3 lakhs, but recommended to the Committee on Cinchona an estimate for Rs. 20 lakhs.”

Probably, the agreement or contract contained so many lacunae. So, they could not proceed against the contractors. Now, another sum of Rs. 20 lakhs will have to be spent for putting up another construction. At least in future, I hope they will take care. There are a number of such items which show the various defects noticed in the matter of spending public money. I hope and trust that this Report will be carefully looked into and that steps will be taken for the purpose of preventing the repetition of such irregularities in future at least. Let there not be a huge waste of public money. That is what I wish to state in conclusion.

MR. CHAIRMAN: I must tell the House that we are sitting for one more hour to-day, that is, till 7 p.m., because there are two or three speakers who want to be given a chance. I am going to distinctly fix a maximum time-limit of 12 minutes for each of the hon. Members who wish to speak hereafter. Otherwise, others will not have a chance.

4th July 1957]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, it is suggested by some hon. Members that we may break at 5 o'clock tomorrow. In order to enable all the Members to participate in the discussion, may I suggest that we may meet at 2 p.m. tomorrow instead of at 3 p.m., and break off at 5 p.m.?

MR. CHAIRMAN : I have no objection. The hon. Member Sri M. Ethirajalu will now speak.

* **SRI M. ETHIRAJALU :** Mr. Chairman, Sir, இந்த 6 p.m. வரவு செலவுத் திட்டத்தை கீழ்ச் சபையிலே ஆரவது தடவையாக நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வெகு திறமையாக மக்களின் மனதை அறிந்து நாட்டின் பொருளாதார நிலையை உணர்ந்து சென்ற தேர்தலில் மக்கள் வைத்த நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக எவ்வாறு தயாரிக்க வேண்டுமோ அந்த முறையில் தனது சகாக்களையும், கலந்தாலோசித்து மிகவும் அருமையாகத் தயாரித்ததற்காக நான் எனது மனப்பூர்வமான வணக்கத்தையும் வந்தனத்தையும் முதன் முதலில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இது துண்டு விழுகின்ற வரவுசெலவுத் திட்டமாக இருந்தாலும் கூட, சென்ற வருட வரவுசெலவுத் திட்டத்தைப் படித்துப் பார்த்தவர்களுக்கு, “சென்ற வருடம் வரி போட்டு மற்ற இனங்களுக்கு ஒதுக்கிய தொகையைவிட இந்த வருடத்தில் வரி போடாமல் ஒதுக்கிய தொகை அதிகமாக்கத்தான் இருகிறது. குறைவாக இருக்காது என்று நன்றாகப் புரியும். இந்த வருட பட்ஜெட்டை நன்கு அலசி அலசிப் பார்த்தவையில் இது தெரியவருகிறது. ரூ. 333 லட்சம் வரவுசெலவுத் திட்டத்தில் துண்டு விழுந்தபோதிலும் எந்தெந்தத் துறைகளில் அதிகமான பணம் ஒதுக்க வேண்டுமோ, இந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கான அந்தந்தத் துறைகளுக்கு நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களும், அவரது சகாக்களும் பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். குறிப்பாகப் பார்ப்போமேயானால் விவசாயத்தைப் பெருக்குவதற்கு 146 விதைப் பண்ணைகள் ஏற்படுத்துவதற்காக ரூ. 49 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விதைகளை வாங்குவதற்குக் குடியானவர்களுக்கு ரூ. 70 லட்சம் கடன் கொடுப்பதற்கும், ரூ. 55 லட்சம் சிறு நீர்ப்பாசன வசதிக்காகவும், ரூ. 234 லட்சம் பெரிய பாசன வசதிக்காகவும், ரூ. 28 லட்சம் சென்னை நகரில் பால் பண்ணை ஏற்படுத்துவதற்காகவும், ரூ. 16 லட்சம் காட்டிலாகா அபிவிருத்திக்காகவும், ரூ. 25 லட்சம் Small Scale Industries-க்காகவும், இன்னும் கிராமங்களிலே நடக்கக் கூடிய தோல் பதனிடதல், தேனீ வளர்த்தல், இம்மாதிரியான பல சிறிய தொழில்களுக்கு ரூ. 20 லட்சமும், கிராமத்தில் இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்காக ரூ. 4 லட்சமும், கல்விக்காக ரூ. 53 லட்சமும், பின்தங்கிய ஹரிஜன இனத்தவர்கள் படிப்பு வசதிக்காக ரூ. 65 லட்சமும், ரூ. 10 லட்சம் ஏழைக்குழுந்தைகளுக்கு பசல் உணவு கொடுப்பதற்காகவும், ரூ. 102 லட்சம் ரோடுகள் பராமரிப்புக்காகவும், ரூ. 80 லட்சம் போலீஸ்காரர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பதற்காகவும், ரூ. 12½ லட்சம் ஏழைகளுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பதற்காகவும், ரூ. 15 லட்சம் மிகக் குறைந்த சம்பளம் வாங்குபவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பதற்காகவும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப் பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை நமது ராஜ்ய சர்க்கார் இந்தியா வினுள்ள மற்ற ராஜ்யங்களைப் போலல்லாமல் வரி போடாமலேயே மிக அருமையாகக் கவனித்து ஒதுக்கியிருக்கும் திட்டத்தைப் பார்ப்போமேயானால், இதை உண்மையிலேயே ஆதரிக்க வேண்டியது நமது கடமையாகும். ஆனால் இதை என் எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் எதிர்க்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் எமாற்றம் அடைந்து விட்டதே காரணமாகும். சென்ற தேர்தல் காலத்தில் மக்களிடம், “நீங்கள் காங்கிரஸை ஆதரித்து வோட்டுச் செய்தால் வரியைத்தான் உங்கள் தலை மீது போடுவார்கள்” என்று சொல்லி தங்களை ஆதரித்து வோட்டுப் போடும்படி கேட்டார்கள். ஜனங்கள் காங்கிரஸை ஆதரித்து வோட்டுப்போட்டுப் பெருவாரியான காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களை நம்பித் தேர்தலெடுத்தார்கள். அவர்கள் வைத்த நம்பிக்கை வீண் போகாமல் காங்கிரஸ் சர்க்கார் மக்களுக்கு வரி போடவில்லை. இதைக் கண்டு எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள் எமாற்றமடைந்தார்கள். ஆகவே இந்த வரவுசெலவுத் திட்டத்தை நான் பாராட்டுகிறேன்.

[Sri M. Ethirajalu]

[4th July 1957]

அடுத்தபடியாக, ஒன்று மட்டும் நிதி அமைச்சர் செய்யவில்லை, “அதற்காக நான் வருந்துகிறேன். நமது நாட்டுப் பிரதமர் பண்டித நேரு அவர்களே, “இந்த நாட்டிலிருந்து ஜாதி ஒழிக்கப்பட வேண்டும்” என்று சொல்கிறார்கள். உடனடியாக அதை ஒழிக்க வேண்டாம்; ஜாதியைப் படிப்படியாக ஒழித்துக்கட்ட சர்க்கார் முன் வரவேண்டும் என்று நான் சென்ற பட்ஜெட் கூட்டத்தில் கூடக் கூறியிருந்தேன். அதற்கு முதலில் செய்ய வேண்டியது கலப்பு மணம். அதற்கு ஈரிரு லட்சம் லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருந்தால், உண்மையிலேயே இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தை இன்னும் அதிக சந்தோஷத்தோடு மக்கள் ஆதரித்து பூரிப்படைவார்கள். இது மிகவும் அருமையான ஒரு பட்ஜெட்டான்தான். காங்கிரஸ் சர்க்காரை நாம் ஒரு நாளும் மறக்க முடியாது. சென்ற தேர்தல் காலத்தில் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த ரூ. 333 லட்சம் துண்டு விழுவதை அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் எடுத்துச் சொன்னார்கள், ஆனால் நான் ஒன்று சொல்கிறேன். நமது நிர்வாகத் துறையிலே இன்னும் எத்தனையோ இலாக்காக்களில் செலவைச் சிக்கனப் படுத்தலாம். உதாரணமாக, இப்போது போலீஸ்காரர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பூட்ஸ் ஒன்றுக்கு ரூ. 22 முதல் ரூ. 25 வரை விலைக்கு வாங்கப்படுகிறது. ஏன் இவ்வளவு உயர்ந்த விலைகொடுத்து பூட்ஸ் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும்? இன்றைக்கெல்லாம் ஒரு ஜில்லாவில் 2,000 போலீஸ்காரர்கள் இருக்கலாம். அவர்களுக்கு இந்த வகையில் சுமார் ரூ. 6 லட்சம் அவர்களின் பூட்ஸிற்காகவே செலவாகிறது. இதை ரூ. 3 லட்சம் அளவிற்குக் கொண்டு வரலாம். ரூ. 10, ரூ. 12 வரை விலையுள்ள சப்ளிஷோ அல்லது பஞ்சாய் ஷூவோ வாங்கிக் கொடுத்தால் பாதிப்பணம் மிச்சப்படுத்தலாம். இரண்டாவதாக போலீஸ்காரருக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு 2 பூட் பாலிஷ் டப்பாக்கள் கொடுக்கிறார்கள். அதன் விலை ரூ. 1 ஆகும். இந்த வகையில் கிட்டத்தட்ட அவர்களுக்கு ரூ. 3 லட்சத்துக்கு பூட் பாலிஷே வாங்கினால் எப்படி நாம் சிக்கனத்தைக் கைக்கொள்ள முடியும்? வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் இருந்து இந்த செலவை அப்படியே செய்துகொண்டிருந்தால், பற்றாக்குறைதான் வந்திருக்கும். ஆகவே நான் சொல்வது அரசாங்க அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சிக்கனக் கமிட்டியில் அனுபவம் உள்ளவர்களையும், சட்ட சபை அங்கத்தினர்களையும் போட்டு பரிசீலனை செய்து எந்தெந்தச் செலவைக் குறைக்க வேண்டுமோ, அதைக் குறைத்துச் செலவைச் சிக்கனப்படுத்தினால், துண்டு விழுவதைச் சமாளிக்கலாம், அடுத்தபடியாக 1956-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மீ 1-உயில் சர்க்கரைக்குப் போட்ட 1 அணா 3 தம்பிடி விற்பனை வரியை 1½ அணாவாக வசூலிக்க வேண்டுமென்று சட்டமிடப்பட்டது. சென்னை நகரில் அது வெற்றி பெற்றதா என்றால் கிடையாது. விற்பனையில் வரி போட்டதால் நாம் வெற்றி அடையவில்லை. நைஸாம் ஸ்டேட்டிலிருந்து லாரி லாரியாக சர்க்கரை வருகிறது. இந்தச் சர்க்கரை எங்கு போகிறது என்றால் அடுத்த ராஜ்யத்துக்குப் போகிறது என்கிறார்கள். அதை அதிகாரிகள் கண்டுபிடித்து போய்க் கேட்டால் இருந்த சர்க்கரையை பாண்டிச்சேரிக்கு அனுப்பிவிட்டேன் என்று சொல்லி லாரிக் காரனிடம் பொய் அத்தாட்சி வாங்கப்படுகிறது. ஆகவே கொள்முதலில் வரி போட்டிருந்தால் அதை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றி இருக்க முடியும். அதுமட்டுமல்ல, நெல்லுக்குப் பதில் சர்க்கரை உற்பத்தியாகிறது. ஆனால் மத்திய சர்க்கார் கட்டளைக்கேற்ப நெல்லிக்குப்பத்து சர்க்கரையை பாண்டிச்சேரிக்கு அனுப்புகிறார்கள். அங்கிருந்து பாலக்காடு வரை கள்ளமாரக்கெட்டில் விற்கப்படுகிறது. இதனால் நம் ராஜ்யத்துக்குக் கிடைக்கக்கூடிய விற்பனை வரி சுமார் மாதத்திற்கு 36 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. இதையும் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: I request hon. Members not to leave the Chamber because we will not have quorum to continue the discussion.

4th July 1957]

6-10
p.m.

SRI M. ETHIRAJALU : வெளி ராஜ்யத்திலிருந்து சென்னை ராஜ்யத்தில் வந்து வியாபாரம் செய்பவர்கள் வரி கொடுப்பதை ஏமாற்றுவதை தடை செய்ய அவர்கள் வியாபாரம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னதாக சொத்து ஜாமீனோ அல்லது அவர்களுக்காக மற்றவர்களாவது ஜாமீன் கொடுத்த பிறகுதான் வியாபாரம் ஆரம்பிக்க சர்க்கார் உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, மதுவிலக்குத் திட்டம் அதிகமாக இந்த நாட்டில் வெற்றி பெறவில்லை என்று பலர் சொன்னார்கள். ஓரளவுக்கு அது நன்றாக வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்றுதான் நான் சொல்லுவேன். நம் நாட்டிலுள்ள கிராமங்களில் இது எவ்வளவோ வெற்றி பெற்றிருக்கிறது. இவ்வளவு இருந்தும் சில இடங்களில் மதுவிலக்குச் சரியாக நடைபெறவில்லை. நமது பக்கத்தில் இருக்கிற பாண்டிச்சேரியில் முன்னால் அங்கிருந்து சாமான்கள் வரக்கூடாதென்று எவ்வளவோ தடை செய்திருந்தார்கள். முன்வேலி கூட போடப்பட்டிருந்தது. அவ்வளவு இருந்தும் எவ்வளவோ சர்க்கு கள் அங்கிருந்து வெளியே வந்துக் கொண்டிருந்தன. இப்போதும் கூட கடற்கரைப் பகுதிகளிலும் எல்லா சாமான்களும் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே இம்மாதிரியுள்ள காரியங்களைத் தடை செய்ய வேண்டுமானால், அதிலும் குறிப்பாக மதுவிலக்கு வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கும் இன்று இருக்கிற போலீஸ் முறையை மாற்றி அதற்கு என்று தனி யூனிட்டாக போலீஸ் வேலை செய்யவேண்டும். அப்போதுதான் மது விலக்கு வெற்றிபெற முடியும். மத்திய சர்க்காரில் டிங்சர் மெடிஸினல் டிபர் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் 60 முதல் 68 சத விசீதம் ஆல்கஹால் சேர்த்திருக்கிறது. இதை டாக்டர் செர்டிபிகேட் இருந்தால்தான் கொடுக்க வேண்டுமென்று கட்டுப்படுத்தவேண்டும். அடுத்தபடியாக பிரஞ்சு பாலிஸில் எலுமிச்சம்பழ ரசத்தைச் சேர்த்தால் பாலிஷ் வேறு ஆல்க ஹால் வேறு பிரிக்கிறது. அதை பலர் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் பல கேட்டை விளைவிக்கக்கூடியதாகும். எனவே இதற் கெல்லாம் அபரிமிதமாக ஏன் licence கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறேன். பிரஞ்சு பாலிஷுக்கு தாசில்தார் பெர்மிட் இருந்தால்தான் இவைகள் கிடைக்கும் என்ற ஒரு முறை இருக்கவேண்டும். அப்போது தான் இந்த நாட்டில் மது விலக்குப் பூரணமாக வெற்றி பெற முடியும்.

ஹரிஜனங்களுக்காக இந்த வருடம் 65 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சென்ற வருஷத்தை விட இந்த வருடம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது அதிகம் தான். ஆனால் இந்தப் பணம் சரியான சமயத்தில் ஹரிஜனங் களுக்குக் கிடைக்குமா என்பதுதான் சந்தேகம். ஆகையால் இந்தப் பணம் உடனேயே அவர்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டும். இன்று பல ஹரிஜன மாண வர்கள் சம்பளம் கட்டுவதற்கு வழியில்லாமல் தெருவில் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்தப் பணம் உடனடியாகக் கிடைக்க வேண்டும் என அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தப் பணத்தை ஹரிஜன நல டைரக்டர் மூலமாக சரியான சமயத்தில் பங்கிட்டுக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்விச் சலுகை விஷயத்தில் 58 பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு இலவசக் கல்விச் சலுகை சர்க்காரால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில பள்ளிகளில் சலுகை உண்டு என்று பத்திரிகைகளிலேயே வந்திருக்கிறதேயொழிய எங்களுக்கு நேரடியாக இன்னும் ஆர்டர் வரவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இதனால் பல மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இதற்கு அரசாங்கம் உடனடி நடவடிக்கை எடுத்து உத்தரவு அனுப்பவேண்டும். தனிப்பட்ட நபர்கள் நடத்தும் காலேஜுகளில் அட்மிஷன் கிடைப்பது ரொம்பவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அவர்களிடம் போய்க் கேட்டால் எங்க ளுடைய சமூகத்தாருக்குத்தான் முதலாவது சலுகை கொடுக்கப்படும் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் இந்த காலேஜுகளுக்கெல்லாம் ஏன் சர்க்கார் கிராண்ட் கொடுக்கப்படவேண்டும்? கிராண்ட் கொடுக்கப்படுகிறது என்றால் அது யாருடைய பணம் என்பதை யோசிக்கவேண்டும். அந்தப் பணம் பொது மக்களுடைய பணம் என்பதை அவர்கள் உணரவேண்டும். ஆகவே பொது மக்கள் குழந்தைகள் எல்லோருக்கும் சரியான விதத்தில் நியாயங்கிடைக்க

[Sri M. Ethirajalu]

[4th July 1957]

வேண்டும். இதைப்பற்றி பொதுமக்களிடத்தில் ஒரு எழுச்சி, ஒரே கொந்தளிப்பு இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி காலேஜ் அதிகாரிகளிடம் கேட்டால் உங்களுக்குக் கேட்பதற்கு அதிகாரம் கிடையாது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

கடைசியில் ஒரு வார்த்தை. அதாவது கடலூரிலுள்ள முனிசிபல் நிர்வாகம் சீரழிந்து கிடக்கிறது. இதை இப்படியே விட்டுக்கொண்டு இருக்காமல், கலெக்டர் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கவோ அல்லது அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டு நேரடியாக நடத்தவோ ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஒரு விஷயத்தை மாத் திரம் கூற விரும்புகிறேன். இப்போது வந்திருக்கும் எம்.எல்.ஏ-க்கள் நன்றாகப் படித்தவர்கள். நம்முடைய நாட்டில் எங்கெல்லாம் வேலைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன என்றும், இன்னும் என்னென்ன வேலைகள் நடக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் இந்த சபையிலுள்ள அங்கத்தினர்கள் அறிந்துகொள்வதற்காக சுற்றுப்பிரயாணம் செய்யவேண்டும். சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தால்தான் அதிகமான அறிவைப் பெற முடியும். இன்று நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கு இவ்வளவு அறிவு கிடக்கும் கிடைத்திருக்கிறது என்றால் அவர்களுடைய சுற்றுப்பிரயாண அனுபவம்தான் காரணம். ஆகவே இந்த சபைகளிலுள்ள எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும், இந்தியா பூராவும் சுற்றிப்பார்க்க முடியாவிட்டாலும் சென்னை ராஜ்யம் பூராவும்வது சுற்றிப்பார்க்க உரிமை வழங்க வேண்டும், அதற்காக வேண்டிய ஏற்பாடுகளை சர்க்கார் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member will finish his speech. Others also have got to speak.

* SRI T. S. SANKARANARAYANA PILLAI : Mr. Chairman, Sir, I shall not take more than five minutes. Along with my hon. Friends both on this side and on the other, I extend to you, Mr. Chairman, a cordial and hearty welcome on your return from an interesting and instructive tour abroad, particularly in England which is acknowledged to be the cradle of parliamentary democracy. I am sure, Sir, enriched by the experience which you have gained of the working of parliamentary institutions in Great Britain and Ireland and France, you will be able to give this Legislature the benefit of your knowledge and experience, particularly in the matter of building up proper traditions, conventions, practices and procedures modelled on those of the Mother of Parliaments.

Coming to the Budget itself, I am able to give my fullest support to the Budget and I am all praise for the manner in which it has been brought out. Notwithstanding grave misgivings to which my hon. Friends on the other side have given expression, the common man heaves a sigh of relief that he has been spared the burden of fresh taxation. People greatly feared that this Budget coming as it did close on the heels of the Union Budget which had provided for a variety of taxes on a great many things which the hon. the Leader of the Opposition graphically described yesterday and to which the hon. the Deputy Leader of the Opposition referred this evening, might also contain some drastic taxation proposals. Now, fortunately, those fears have been belied and the Budget is free from the blemish of taxation. One may consider that as a negative virtue but when one dives deep into the matter, one will find that every one of the items of the developmental programme under the

4th July 1957] [Sri T. S. Sankaranarayanan Pillai]

Second Five-Year Plan has received close attention. The Budget anticipates a revenue of Rs. 56.49 crores and provides for an expenditure of Rs. 61.32 crores, leaving a deficit of Rs. 4.83 crores. This gap between income and expenditure is sought to be filled in part by certain taxes which are calculated to yield Rs. 1½ crores. Even then there will be a deficit of Rs. 333 lakhs, which means that we have to start the financial year with a huge sum on the wrong side of the ledger. This, I think, is what is generally known as deficit financing which has become almost a regular feature of the Budgets of both the States and Central Governments. Even the latest Andhra Budget is a deficit Budget, the deficit amounting to Rs. 5½ crores. I do not profess to be competent to offer any suggestions to the Government on this difficult question of deficit financing. But I think I can say that experiments in deficit financing should be carried on with great care and caution, because, for one thing, deficit financing, if resorted to over a long period of time, will lead to very undesirable results. It will, in the first place, stimulate and feed inflation which, as a corollary, may bring about depreciation in the value of currency. We have heard it said by eminent economists that money is what money is worth. If this picture is blurred, distorted and altered and the process reversed, then I am afraid there will be a lot of confusion not only in the money market but in other markets as well akin to that which prevailed in Germany after the first World War, when we were told that a man had to pay 50,000 marks for a loaf of bread and 75,000 marks for a glass of milk. That was the value of money then, so that a man who wanted to go to a restaurant, had to carry with him cart-loads of currency to pay his bill. But, the deficit in our State is not frightening and I think it can be bridged with Central assistance. But the fact remains, as was pointed out by the hon. the Deputy Leader of the Opposition, that we are passing through a crisis and very grave times, though I am startled by the remedies which he has proposed, to solve the problems which confront us.

6-20
P.M.

Sir, the Deputy Leader of the Opposition lamented in vehement terms about the lack of Opposition to the Government and ascribed all the evils prevailing in the country to the lack of Opposition to the Government. Does the hon. the Deputy Leader of the Opposition contend that it is part of the duties of the Government or the Party in power to create and build up an Opposition and clothe it with strength and power to make it function effectively? I have not known of such a thing anywhere in any parliamentary democracy. But be that as it may, the fact is that we are passing through a very grave crisis which calls for great care and caution on the part of the custodians of our finances.

Then, Sir, I wish to refer to one or two more points before I conclude. I am thankful to the Government for the increase that they have sanctioned in the emoluments of village officers. It is neither impressive nor astounding. I am glad it is good so far as it goes and it is bound to give some amount of satisfaction to village officers.

[Sri T. S. Sankaranarayana Pillai] [4th July 1957]

The other day, my hon. Friend Mr. Purushotham—I find he is not here now—fresh from a conference at Simla, referred to Courtallam and waxed eloquent over the beauties of the place as a tourist centre. Coming as I do from that place, I am in full agreement with him on that point. But I ask, ‘How can you think of making Courtallam a tourist centre without any drinking water?’ There is abundance of bathing water. But there is no provision for drinking water. The water that falls to the ground becomes indecribably bad with oils and soap which cannot be touched by man. There is a combined scheme for the supply of protected water to Courtallam, Tenkasi, Elanji and Melagaram. I would request the Government to expedite the scheme so that we may have the benefit of drinking water in that area.

I have repeatedly invited the attention of the Government to the need for renovating the irrigation tanks in our State. I wish to point out that in the Shenkottah taluk and the integrated district of Kanyakumari, there are many tanks needing renovation and repair. I request the Government to depute a special officer to go into the matter and prepare plans and estimates for putting these tanks in good repair without any delay.

With regard to local administration, I would impress upon the Government the need for reconstituting and revitalizing the panchayats. All of them are superannuated and general elections are long overdue. I request that no further time be lost in reconstituting these panchayats.

With these remarks, I support the Budget.

***SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER :** கனம் தலைவர் அவர்களே, நான் தங்களைப்பற்றித் தப்பாகச் சொல்லுவதாக நினைக்கக்கூடாது. இங்குள்ள மெம்பர்களுக்குப் பேசுவதற்குக் கொஞ்சம் அதிக காலம் கொடுத்திருந்தால், நன்றாக இருக்கும் என்று ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன். அவ்வளவுதான். முதலிலே இருந்து ஒருமாதிரி எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் பேசும் காலத்தைக் கொஞ்சம் அளவுபடுத்தியிருந்தால், மற்ற எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் பேசுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நாங்கள் பிரமாதமாகப் பேசப் போவதில்லை. இருந்தாலும், எங்களை அனுப்பியவர்கள் இங்கு நாங்கள் ஒன்றும் பேசவில்லை என்று எங்கள் பேரில் தப்புச் சொல்லாமல் இருப்பதற்கு நாங்கள் இங்கு பேசவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. முன்பு பேசிய அங்கத்தினர்கள் ஒரு மணி நேரம், ½ மணி நேரம் பேச அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதனால் எங்களுக்கெல்லாம் அதிகம் பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து கூடாக வெளியே போனால் கபையில் “கோரம்” இல்லாமல் போய்விடும். அப்படியும் ஒரு யோசனை நடந்தது என்பதைத் தாழ்மையுடன் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்ட பொது விவாதத்தின்போது தான் ஏதாவது நாங்கள் பேச முடியும். மற்ற சமயங்களில் பேசுவது சாத்தியமில்லை, வேண்டியதுமில்லை என்பதையும் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றி ஓரிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்திய யூனியன் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் அநேக வரிகள் வந்ததும், நமது வரவு செலவுத் திட்டத்திலும் வரி வரும் என்று பயந்துகொண்டு தான் மக்கள் இருந்தார்கள். ஆனால் நமது நிதி மந்திரி அப்படி பயப்படக் கூடிய அளவுக்கு ஒன்றும் செய்துவிடவில்லை. நன்றாக யோசனை செய்து

4th, July 1957] [V. K. Palaniswamy Gounder]

திட்டத்தைப் போட்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றி நினைக்கின்ற பொழுது எனக்கு ஒரு ஞாபகம் வருகிறது. ஜில்லா போர்டிலே இப்படித் தான் பண்ணிக்கொண்டிருந்தோம். நான் முதலிலே ஜில்லா போர்டிற்குத் தலைவனாக வந்தபொழுது, வரவுக்குத் தகுந்த செலவு தான் இருக்கவேண்டும் என்று கருதி பட்ஜெட் போடப்பொழுது, வருஷக் கடைசியிலே ரூ. 4 லட்சம், ரூ. 5 லட்சம் மீதம் ஆயிற்று. அதன் பிறகு எனக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. ரூ. 5 லட்சம், ரூ. 4 லட்சம் பற்றாக் குறையாக பட்ஜெட் போட்டால் வருஷக் கடைசியில் அது சரியாகப் போடக்கொண்டிருந்தது. அப்படித்தான் நமது ராஜ்யத்திலும் காங்கிரஸ் சர்க்கார் இருக்கும் எல்லா ராஜ்யங்களிலும் பற்றாக்குறை பட்ஜெட் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். இப்பொழுது கேரளத்தில் கம்யூனிஸ்ட் சர்க்கார் புதிதாகத்தான் பதவி ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அடுத்த வருஷத்திலே அவர்களும் இம்மாதிரி பற்றாக்குறை பட்ஜெட் போடுவார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். இவ்வருஷம் திட்டத்தில் வரவு செலவைச் சரிசெய்திருக்கிறார்கள்.

6-30
p.m.

இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் ரொம்ப வரவேற்கக் கூடிய திட்டம் என்று நண்பர்கள் சொன்னார்கள். புள்ளி விவரம் எடுத்து எந்த எந்தத் துறையிலே எவ்வளவு தொகை போடப்பட்டிருக்கிறது என்றும், அது எவ்வளவு பொது ஜனங்களுக்குப் பிரயோஜனமாக இருக்கிறது என்றும் சொன்னார்கள். கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பு டாக்டர் ஜான் அவர்கள் பேசினார்கள். இந்தத் திட்டத்தைப்பற்றி நாம் பேசவேண்டியிருக்கிறதா என்று எனக்கே யோசனை. அவர் பேசுக்கையில், “திட்டமே சரியாக இல்லை, சர்க்காரே சரியாக இல்லை. அரசியல் அமைப்பே சரியாக இல்லை, ஆளும் கட்சி சரியாக இல்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டு போனதைக் கேட்டு, ஆங்கிலத்திலே சொல்வார்களே “despair” என்று, அந்த நிலைமையிலே அவர் பேசியதைக்கேட்டு, பட்ஜெட்டைப்பற்றிப் பேசலாமா, வேண்டாமா என்று யோசனை தோன்றிற்று. அதைப்பற்றி நான் அதிகம் பேச விரும்பவில்லை.

“சர்க்காருடைய கட்சியே எதிர்க் கட்சியை உண்டாக்கவேண்டும்” என்று அவர் சொன்னார். அதை எப்படிச் செய்வதோ தெரியவில்லை. அந்தப் பக்கத்தில் இருக்கிறவர்கள் எல்லாம் இந்தப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துவிட்டால், ஒரு எதிர்க்கட்சி உண்டாகிவிடுமா? ஒரு கட்சி என்றால், அதற்குக் கொள்கைகள் உண்டு. அந்தக் கொள்கைகளைப் பொது ஜனங்கள் முன்னால் வைக்கவேண்டும். அந்தக் கொள்கைகளுக்குப் பொது ஜனங்களுடைய ஆதரவு வரவேண்டும். இப்படியெல்லாம் இருக்கிறது. இருந்தாலும், அவருடைய தலைமையின் கீழ் ஒரு எதிர்க் கட்சியை அவர் கொண்டுவந்தால், நாம் அதைப் பாராட்ட வேண்டியதுதான். அவரே எதிர்க் கட்சியை நடத்தவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறோம். அது இருக்கட்டும்.

இந்த பட்ஜெட்டைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லப் பிரியப் படுகிறேன். அதைத் தலைவரும் தயவு செய்து அனுமதிக்க வேண்டுமென்று முதலிலே கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஸ்தல ஸ்தாபன விஷயத் தைப்பற்றிப் பல காலம் பேசி வரப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே பஞ்சாயத்து போர்டு தேர்தல் சீக்கிரம் வரப்போகிறது. முனிசிபாலிட்டி தேர்தல் வரப்போகிறது. ஜில்லா போர்டு தேர்தல் வரப்போகிறது. இப்பொழுது பஞ்சாயத்து போர்டு தேர்தல் ஒத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேர்தல் வருவதற்கு முன்பு இந்த ஸ்தல ஸ்தாபனம் சரியாகவும் முறையாகவும் நடப்பதற்குப் புதுச் சட்டம் கொண்டுவந்து விடுவது என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆனால், சீக்கிரம் முடியுமோ முடியாதோ என்று நான் நினைக்கிறேன். ஏற்கனவே, தேர்தல் தள்ளி வைக்கப்பட்டாய்விட்டது. சீக்கிரத்திலே ஜில்லா போர்டு தேர்தல் வரப்போகிறது. இதையெல்லாம் ஒரு வகையாக முடிக்கவேண்டும். இப்பொழுது சர்க்கார் பஞ்சாயத்துக்கு மேலே Union of Panchayats வைக்கவேண்டுமென்று யோசிக்கிறார்கள் போல் இருக்கிறது. பத்திரிகையிலே அதைப் பார்த்தேன். அது சரி அல்ல என்று நான் நினைக்கிறேன். காரணம் அநேக ஸ்தாபனங்கள் இருக்கின்றன.

[Sri V. K. Palaniswamy Gounder] [4th July 1957]

அநேக தேர்தல்கள் வருகின்றன. விடிந்தால் தேர்தல் என்ற முறையில் இருக்கிறது. பொதுத் தேர்தல் முடிந்திருக்கிறது. இனி, முனிசிபல், பஞ்சாயத்து போர்டு தேர்தல்கள் வரப்போகின்றன. ஜில்லா போர்டு தேர்தலும் வரப்போகிறது. தேர்தல் அவசியம் தான். ஆனால், அதிகத் தேர்தல்கள் அவசியம் என்று நான் நினைக்கவில்லை. தேர்தல் இல்லாமல் சர்க்காரே அமைய முடியாது, ஜனநாயகத்தில் தேர்தல் அவசியம் என்பதை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். தேர்தல் இருக்கவேண்டியது அவசியம். இப்பொழுது முனிசிபாலிட்டிகள் என்று நகரங்களுக்குத் தனியாக சபைகள் இருக்கின்றன. பஞ்சாயத்து போர்டுகள் சின்னச் சின்ன கிராமங்களுக்காக இருக்கின்றன. ஜில்லா போர்டும் இருக்கிறது. ராஜ்யம் பூராவிலுமே பஞ்சாயத்துகள் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று நினைக்கிறோம். பஞ்சாயத்துச் சட்டம் அதற்காகவே கொண்டுவந்தோம். அப்படி எல்லாப் பிரதேசத்திலும் பஞ்சாயத்துகள் வந்தபின் ஜில்லா போர்டுக்கு வேலை இருக்கிறதா என்று யோசனை வருகிறது. ஜில்லா போர்டு என்னவேலை செய்கிறதோ, அதைத்தான் பஞ்சாயத்து போர்டும் செய்கிறது. பஞ்சாயத்து போர்டைவிட ஒரு சில முக்கியமான காரியங்களைத்தான் ஜில்லா போர்டு செய்கிறது. எல்லா இடங்களிலும் பஞ்சாயத்து போர்டுகள் வந்த பிறகு, ஜில்லா போர்டுகளுக்கு மின்சவதெல்லாம் ஹைஸ்கூல்கள், ஆஸ்பத்திரிகள் போன்றவைகள் தான். ஆகவே, ஜில்லா போர்டுக்கும் பஞ்சாயத்து போர்டுக்கும் மத்தியிலே பஞ்சாயத்துக்கள் யூனியன் என்றும் வைத்து, அதற்காகவும் ஒரு தேர்தல் வைக்கவேண்டுமென்று அவசியம் இல்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

ஜில்லா போர்டுக்கும் இப்பொழுது இருக்கிற வேலை முந்தி இருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகம். காரணம், முந்தி இருந்த ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களின் எண்ணிக்கை ஒரு ஜில்லாவில் 600 என்றால், இப்பொழுது 1,500 என்று ஆகி இருக்கிறது. அதேபோல அதிகமாக சிறிய ரஸ்தாக்களை டெவெலப்மெண்டு ப்ரொக்ராமில் போட்டிருக்கிறோம். இவைகளையெல்லாம் பராமரிக்க வேண்டிய வேலை ஜில்லா போர்டுக்கு இருக்கிறது. இவைகளை இப்பொழுது ஜில்லா போர்டு சரியாகப் பராமரிப்பதில்லை. புதியதாகப் போடப்பட்ட கிராம ரஸ்தாக்களெல்லாம் இப்பொழுதே போய்விட்டன. இரண்டு வருஷத்திற்கு முந்தி போடப்பட்ட ரோடுகளெல்லாம் பராமரிக்கப்படாமல் இருக்கின்றன. பள்ளிக்கூடங்களைக் கட்டுவதற்கும், ரோடுகளைப் போடுவதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. பள்ளிக்கூடங்களைக் கட்டி விட்டால் கட்டிடங்கள் அப்படியே இருக்கும். ஆனால், கிராம ரஸ்தாக்கள் அப்படியல்ல. வருஷா வருஷம் அவைகள் பழுது பார்க்கப்படவேண்டும். அநேக ரஸ்தாக்கள் கிராமங்களில் இப்பொழுது தெல்லாம் போடப்பட்டு வருகின்றன. டெவெலப்மெண்டு ப்ரொக்ராமின் கீழ் இந்த வேலையைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவைகளைப் பராமரிப்பதற்காக யாராவது ஒருவர் இருக்கவேண்டும். இப்பொழுது ஜில்லா போர்டில் அதைச் செய்வதில்லை. ரஸ்தாக்கள் நாசமாகிக்கொண்டிருக்கின்றன. புதிதாகப் போடப்பட்ட ரஸ்தாக்கள் இருப்பதே தெரியாது. பராமரிப்பு இல்லாத காரணத்தால் அவை அப்படிப் போய்விட்டன. ஜில்லா போர்டிலே அவைகளை எடுத்துச் செய்வதாயிருந்தால், “பணம் இல்லை, முடியாது” என்று சொல்கிறார்கள். அதற்காக கவர்ன்மெண்டார் ஏதாவது செய்யவேண்டும். லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவு செய்து ரஸ்தாக்கள் போட்டு வீணாக்குவது பொருத்தம் இல்லை. ஜில்லா போர்டுக்குவது பணம் கொடுத்து அவர்களுடைய இதைச் செய்யச் சொல்லவேண்டும், அல்லது வேறு ஏஜென்ஸி ஏற்படுத்த வேண்டும், என்று சர்க்காருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

பஞ்சாயத்து யூனியன் என்று மற்றொரு ஸ்தரபனத்தை ஏற்படுத்த வந்தவிட ஜில்லா போர்டுகளைச் சிறு போர்டுகளாகப் பண்ணலாம். இரண்டு மூன்று தாலுக்காக்களைச் சேர்த்து, ஜில்லா போர்டு என்று பெயர் வைத்தாலும் வைக்கலாம். அல்லது Division Board என்று பெயர் வைக்கலாம். ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஒரு ஜில்லா போர்டிலே இருக்கின்றன. 3,000, 4,000 பேர்களுக்குமேல் உபாத்தியாயர்கள் இருக்கிறார்கள். இவ்வளவையும் வைத்து ஜில்லா

4th July 1957][Sri V. K. Palaniswamy Gounder]

போர்டு நிர்வகிக்க முடியுமா என்பது சந்தேகம் தான். இந்த ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் எல்லாம் அப்பொழுது தாலுகா போர்டிலே இருந்தன. நான் தாலுகா போர்டு தலைவனாக இருந்தேன். அப்பொழுது தாலுகா போர்டின் கீழ் உள்ள உபாத்தியாயர்களுடைய குடும்பங்களையெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அவ்வளவு குறைவான எண்ணிக்கையில் உபாத்தியாயர்கள் இருந்ததால், அந்தப் பள்ளிக்கூடங்கள் நன்றாக நடந்தன. இப்பொழுது 3,000, 4,000 உபாத்தியாயர் வைத்து ஜில்லா போர்டு நடத்த முடியுமா என்பதை யோசிக்கவேண்டும். ஆகவே, சிறு சிறு ஜில்லா போர்டுகளை அமைக்கவேண்டுமென்று நான் யோசனை கூறுகின்றேன்.

நேற்று கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் டாக்டர் லக்ஷ்மணஸ்வாமி முதலியார் அவர்கள் பேசியபோது, ஜில்லாவைப் பிரிக்கக்கூடாது என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதற்கென்று ஒரு பரம்பரை இருக்கிறது என்று சொல்லப் பட்டது. அவருக்குக் கிராமத்தில் பழக்கம் இல்லை, அதனால் அப்படிச் சொன்னார்கள் என்று தான் நான் நினைக்கிறேன். இப்பொழுது ஜில்லாவில் இருக்கிற நிலைமை முந்தி இருந்ததைப் போன்றது அல்ல. ஜில்லாக்கலெக்டருக்கு அநேக பெர்ஸனல் அவிஷ்டெண்டுகள் இருக்கிறார்கள். மூன்று பெர்ஸனல் அவிஷ்டெண்டுகள் வரையில் இருக்கிறார்கள்; மூன்று பேர்கள் இல்லாத ஜில்லாவே கிடையாது என்று சொல்லலாம். கலெக்டருக்கு விஷயமே தெரிகிறதில்லை. அவர்கள் காரியம் செய்வதில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. அவர்களுக்குப் பல காரியங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையால் பெரும்பாலானவைகளைப் பெர்ஸனல் அவிஷ்டெண்டுகளே செய்கிறார்கள். டெவெலப்மெண்டு வேலைகளில் மட்டும் கலெக்டருடைய கவனம் சென்றுகொண்டிருக்கிறதே தவிர, முன்னே அவர் செய்துகொண்டிருந்த வேலைக்குக் குந்தகம் இருக்கிறது என்று நான் சொல்ல முடியும். முன்பெல்லாம் இந்த டிபார்ட்மெண்டில் என்ன வேலை நடந்தது என்று என் போன்ற வயதானவர்களுக்குத் தெரியும். அப்பொழுது வெள்ளைக் காரர்கள் இருந்த காலம். சுதந்திரம் வந்ததின்பின்மேல் மிகவும் எல்லாவற்றையும் நன்றாகச் செய்யவேண்டும் என்றுதான் எல்லோரும் ஆசைப்படுகிறோம்; பொதுமக்களும் எதிர்பார்க்கிறார்கள். முதல் மந்திரி அவர்கள் கூட, பாக்ஸ்டேம் என்னும் இடத்தில் ஒரு கூட்டம் கூட்டி, காரியங்களைத் துரிதமாகச் செய்வது எப்படி என்று பரிசீலார்த்தமாகப் பார்த்தார்கள். அது நல்ல முறைதான். ஒரு ஜில்லாவை இரண்டு மூன்றுகப் பிரித்துவிட வேண்டும். அப்படிப் பிரித்து சின்ன பிரதேசங்களாக இருந்தால், நன்றாக நிர்வாகம் நடக்கும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ளப் பிரியப்படுகிறேன். இதைச் சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொரு விஷயம். நம் தமிழ் நாட்டிலே தண்ணீர் தீர்ந்துபோய் விட்டது, இனி கிடையாது என்று எல்லோரும் சொல்லுகிறோம். பெரிய திட்டங்கள், அதாவது அமராவதி, கிருஷ்ணகிரி, சாத்தனூர் போன்ற பெரிய திட்டங்களெல்லாம் இப்போது முடிவிற நிலையிலே இருக்கின்றன. அநேகமாக அவை முடிந்துபோய்விட்டன. ஆகஸ்ட் 15-ம் தேதி சிலவற்றிலும், அக்டோபர் 2-ம் தேதி சிலவற்றிலும் தண்ணீர் விடப்போகிறார்கள். இனிமேல் வேலை செய்ய தண்ணீர் இல்லை என்று நாம் நினைக்கிறோம். பொதுவாக, மேற்கு சமுத்திரத்திலே போய் விழுகிற நதிகளை இந்தப் பக்கம் திருப்ப கேரள ராஜ்யத்தின் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். எங்கள் பக்கத்தில் இருக்கும் ஒரு திட்டம், அதாவது பரம்பிக்குளம் திட்டம், மேற்கே போகும் ஜலத்தைத் திருப்புவது. இதற்குக் கேரள ராஜ்யத்தோடு பேசவேண்டிய அவசியம் இல்லை. தண்ணீர் நம் ராஜ்யத்திலே இருக்கிறது. Catchment area பூராவும் நம் ராஜ்யத்திலே இருக்கிறது. 200 அங்குல மழை பெய்கிற பிரதேசத்தில் இந்த ஆறுகள் இருக்கின்றன. அந்தத் தண்ணீரைத் திருப்பினால் இந்த வறண்ட கோயம்புத்தூர் ஜில்லா எவ்வளவு சுபிட்சமாய் இருக்கும் என்று நினைத்துத் தான் சொல்லிக் கொண்டே வந்தோம். அனை கட்ட இடமும் சொன்னோம். புலிக்கல் என்ற இடத்திலே கட்டலாம் என்று சொன்னோம். ஆனால் 15 வருஷமாக அதைக் கவனிக்கவில்லை. இப்போது பார்க்கிறபோது அந்த இடத்திலே அனை

6-40
p.m.

[Sri V. K. Palaniswamy Gounder] [4th July 1957]

போடலாம், நிறையத் தண்ணீர் நிற்கும், மிகவும் பிரயோஜனப்படும் என்று என்ஜினியர்கள் சொல்கிறார்கள். அந்த புலிக்கல் என்கிற இடம் இப்போது கேரள ராஜ்யத்தில் இருக்கிறது. அந்த இடத்திலே ஒரு அடி தண்ணீர் தேங்கினால் மைல் கணக்கான பிரதேசத்தில் தண்ணீர் பாயும். என்ஜினியர்கள் போய்ப் பார்த்தார்கள். அது நல்ல இடம் என்று அவர்களும் சொன்னார்கள். இப்படி யோசனை நடந்துகொண்டிருக்கும்போது, இது பத்திரிகையிலே வந்தது. ஒரு scare உண்டாயிற்று. மலையாள ராஜ்ய சர்க்கார் கேரளத் தண்ணீரை தமிழ் நாட்டுக்குக் கொடுக்கிறார்கள் என்று ஒரு கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இதைப் பார்த்து முன்பிருந்த திருவிதாங்கூர்-கொச்சி சர்க்கார் பயந்தார்கள். ஜனநாயக சர்க்கார் ஆகையால் எத்தனையோ பத்திரிகையிலே இதைப் போடவுடனே பயந்தார்கள். உடனே தங்கள் இடத்தில் தேக்கம்கூடாது என்று சொன்னார்கள். அதுவும் ஒரு நல்ல காலம். நம் சர்க்கார் நம் ராஜ்யத்திலேயே தேக்கம் செய்யமுடியுமா என்று என்ஜினியர்களை விட்டுப் பரீட்சைச் சொன்னார்கள். அவர்கள் பார்த்து விட்டு அந்த கேரள ராஜ்ய புலிக்கல் இடம் வேண்டியதில்லை என்று சொன்னார்கள். [அப்போது நாம் சொன்னோம். அதனால் பார்த்தார்கள்.] இப்போது நம் ராஜ்யத்திலேயே ஏழு இடத்திலே தேக்கம் போடலாம் என்று பார்க்கிறார்கள். எவ்வளவு அதிகத் தண்ணீர் வேண்டுமோ அவ்வளவு கொண்டு வரலாம் என்று என்ஜினியர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இரண்டு திட்டம் investigation sanction செய்து மேற்படி வேலை அநேகமாக முடிந்துவிட்டது. எலெக்ட்ரிஸிடி Chief Engineer அவர்களுடைய இலாகாவைச் சேர்ந்தவர்கள் எலெக்ட்ரிஸிடி நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்று பார்த்தார்கள். 220,000 கிலோவாட் மின்சாரம் கிடைக்கும் என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நமது என்ஜினியர்கள் 3 லட்சம் எக்கருக்குத் தண்ணீர் பாயும் என்றும், 220,000 கிலோவாட் மின்சாரம் கிடைக்கும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இத்திட்டம் இவ்வளவு பெரிய திட்டமாக இருக்கிறது. நமது ராஜ்யத்தில் பாய்ச்சலுக்கும், மின்சார உற்பத்தி செய்யவும் தண்ணீர் இல்லை என்று சொல்வது சரியல்ல. தண்ணீர் இருக்கிறது என்று சொல்லவேண்டும். Electricity Chief Engineer, 220,000 கிலோவாட் மின்சாரம் உண்டாக்கும் இத் திட்டத் திற்கு Electricity பிரிவுக்கு மத்திரம் 12 கோடி ரூபாய் செலவு செய்தால் போதும் என்று சொன்னார். இப்போது குண்டா திட்டம் நடக்கிறது. அதற்கு 35 கோடி ரூபாய் செலவு ஆகிறது. Electricity என்ன வருகிறது என்றால், இதே 220,000 கிலோவாட் அங்கு ஒரு எக்கர் தண்ணீர் கூட பாய்வதில்லை. இந்தப் புள்ளிவிவரங்களில் கொஞ்ச நஞ்சம் வித்தியாசம் இருக்கலாம். அதிக வித்தியாசம் இருக்காது. 3 லட்சம் எக்கருக்கு 220,000 கிலோவாட் மின்சாரம் கிடைக்கும். செலவு இதற்கெல்லாம் ரூ. 30 அல்லது 35 கோடிக்கு மேல் ஆகாது. மின்சாரத்திற்கு மட்டும் ரூபாய் 12 கோடி. அதுதான் இப்போதைய நிலை. கேரள ராஜ்யத்திடம் நாம் இடம் கேட்பது தப்பு. இப்போது investigation முடிந்து விட்டது. இந்தத் திட்டத்தின் பிள்ளாணும், எஸ்டிமேட்டுகளும் ஆகஸ்டு மாதத்தில் என்ஜினியர்கள் கொடுத்துவிடுவார்கள். இந்த நல்ல திட்டத்தை உடனடியாக நிறைவேற்ற வேண்டும்.

எங்கள் ஊர்ப்பக்கமாக ஆனியாறு என்று ஒரு ஆறு வருகிறது. அதிலே பாசனத்திற்காக ஒரு Dam போடப்போகிறார்கள். இந்த நதியின் ஓரங்களில் 10, 15 ஆயிரம் ஜனத்தொகை கொண்ட ஆனமலை போன்ற மேஜர் பஞ்சாயத்துக்கள் இருக்கின்றன. இந்த பஞ்சாயத்துகளில் குடி தண்ணீர் வசதி கிடையாது. இந்த ஊர்களிலெல்லாம் வருஷா வருஷம் காலரா வருகிறது. Protected water-supply system கொண்டுவரவேண்டுமென்ற திட்டம் வெகுநாட்களாக இருக்கிறது. Investigation எல்லாம் முடிந்து Government-க்கும் திட்டம் வந்து விட்டது. இப்பேர்ப்பட்ட திட்டங்களை முதலில் Inspector of Local Boards and Municipalities-ஐக் கேட்பது வழக்கம். என்ன பணம் கொடுக்கிறீர்கள் என்று அவர் பஞ்சாயத்துகளைக் கேட்பார். பஞ்சாயத்துகளுக்கு வருமானம் ரூ. 10, 15 ஆயிரம் வருவதால் திட்டத்தை எடுத்துக்கொள்ள முடியாது என்று அவர் பின்பு சொல்லிவிடுவார். இதுதான் வழக்கம். அப்படிச் செய்தால் காலரா

4th July 1957] [Sri V. K. Palaniswamy Gounder]

அவ்விடங்களில் எல்லாம் ஸ்திரமாக இருக்கும். இந்த ஆளி ஆறு பேசினில் இருக்கும் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு உடனடியாக குடிதண்ணீர் வசதி செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைகு விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன். எங்கள் தாலுகாவான பொள்ளாச்சி தாலுக்காவில் South-west monsoon காலத்தில் கடலை பயிர் செய்யும் பிரதேசம். கடலை வந்தால் அத்துடன் கம்பளிப் பூச்சியும் வந்துவிடும். பூச்சி மருந்து போட்டால் இப்பழுக்கள் சாகாது. மருந்திலே போட்டாலும் கூட சாவதில்லை. கம்பளி பூச்சி முதலில் மயிரில்லாத சின்னப்பூச்சியாக இருக்கிறது. இது ஒரு வாரம் இருக்கிறது. அந்தக் காலத்திற்குள் பூச்சி மருந்து பேர்ட்டு இதை சாகடித்தால் சாகடிக்கலாம். இல்லாவிட்டால் கம்பளிப்பூச்சியானபின் சாகடிக்க முடியாது. பிறகு சமாதி உண்டாக்கி பூமிக்குள்போய் தங்குகிறது. அடுத்த வருஷம் அதே காலத்தில் பின்னும் பூமிக்குமேல் வருகிறது. விவசாய இலாகா பூச்சி சாஸ்திரிகள், அந்த ஒரு வாரத்திற்குள்ளேயே புழுவாக இருக்கும்போதே அதைச் சாகடிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். தகுந்த மருந்து அதற்கு இருக்கிறது. எல்லோரும் இந்த ஒரு வாரத்திற்குள்ளேயே மருந்து அடிக்கவேண்டும். ஒருவன் அதைச் செய்யாவிட்டாலும் அடுத்த பூமிக்கு இந்தப் பூச்சி பரவுகிறது. இந்த மருந்தையும் பாதிச் செலவில் கொடுப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்கிறபடி ஒரே வாரத்தில் எல்லாவிடங்களிலும் இந்த மருந்தை அடிக்க முடியாது. சர்க்காரே ஏரோப்பிளேன் வைத்து மருந்தை அடித்தால் இது முடியும். ஆட்கள் மூலம் இதைச் செய்து முடிக்க முடியாது. இந்தமாதிரி ஏரோப்பிளேனிலிருந்து மற்ற நாடுகளில் spray செய்கிறார்கள்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : மருந்து கிழே போகுமா ?

* **SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER :** பூமிக்குள் போக வேண்டியதில்லை. சிறிய புழுக்கள் மேலே இருக்கின்றன. திருச்சினுப் பள்ளியிலிருக்கும் இந்தியா கவர்ன்மெண்ட் Regional Centre-ல் உள்ள பூச்சி சாஸ்திரி இவ்வாறு செய்யலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI : D.D.T. Powder போட்டால் ?

* **SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER :** அது போட்டால் இந்த கம்பளிப்பூச்சி போகிறதே இல்லை. கம்பளி இருப்பதால் D.D.T. போட்டாலும் சாகாது. ஒரு வாரத்திற்குள் கம்பளி ஆவதற்கு முன் சாகடிக்கலாம். நேரமாகி விட்டதால் இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member can speak till 7-00 O'clock. There is not enough time for another speaker.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI : தண்ணீர் பேச்சு இருந்தால் சொல்லுங்கள். இதைப்பற்றி முன்பு ஒன்றும் சொல்லவில்லையே.

* **SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER :** சொல்லி இருக்கிறேன். 1937-ம் வருஷம் சட்டசபையிலேயே சொல்லியிருக்கிறேன். நீங்களும் அப்போது மெம்பராக இருந்திருக்கிறீர்கள். சென்ற அசெம்பிளியிலும் 5 வருஷமாகச் சொல்லி வந்திருக்கிறேன்.

SRI V. V. RAMASWAMI : சொல்லியும் அரசாங்கம் ஏன் கேட்கவில்லை ?

* **SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER :** ஆந்திரா அப்போது நம் முடன் இருந்தது. அங்கு கிருஷ்ண, கோதாவரி இருக்கின்றன. அந்த ஆற்றைத் தண்ணீரை இங்கு கொண்டு வர திட்டங்கள் investigate செய்து வைத்திருந்தார்கள். தண்ணீர் சுலபமாக இங்கு வரச் செய்யலாம் என்ற எண்ணம் இருந்தது. அப்போது கிருஷ்ண-பெண்ணூர் திட்டம் சர்க்கார் மனதில் இருந்தது. அப்போது Public Works மந்திரியாக இருந்த கனம்

6-50
p.m.

[Sri V. K. Palaniswamy Gounder] [4th July 1957]

ஸ்ரீ பக்தவத்சலத்திடம் பல தடவை இத் திட்டத்தைப்பற்றி சொல்லியிருக்கிறேன். Krishna-Pennar திட்டங்கள் அப்போது கவர்ச்சிகரமாக இருந்தன.

ஏழு அணைக்கட்டும், 6 சுரங்கமும் அத்திட்டத்தின் கீழ் போட இருக்கிறது. இத்திட்டம் உருவானால் நான்கு per cent வட்டியும் கட்டும். சர்க்காருக்கு 4 per cent வட்டிக்கு எவ்வளவோ தொகை கடன் கிடைக்கிறது. அதை வாங்கிச் செய்தாலும் நான் சொல்லிய திட்டத்தை லாபகரமாச் செய்து முடிக்கலாம். முன் ஒருதரம் இதை லி. ராஜகோபாலாச்சாரியிடமும் சொன்னேன். “கோயம்புத்தூர்க்காரர்கள் பணமுள்ள மில்காரர்கள். நீங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து private-ஆக நீங்களை செய்யுங்கள். நாங்கள் அதற்கு வேண்டிய சட்டம் செய்து தருகிறோம்” என்று அவர் சொன்னார். இது 35 அல்லது 40 கோடி ரூபாய் பிடிக்கும். அது தனி நபர்களால் முடிகிற காரியமா? இத்திட்டத்தைப்பற்றி நான் இப்போது சொல்லவில்லை. ரொம்பகாலமாக இதைச் சொல்லிவருகிறேன். 4 per cent வட்டி இத் திட்டத்தில் சுலபமாகக் கட்டும் என்று என்ஜினியர்கள் சொல்கிறார்கள். மூன்று லட்சம் ஏக்கராவுக்குத் தண்ணீர் கிடைக்கும். 220,000 கிலோவாட் மின்சாரமும் இதிலிருந்து கிடைக்கும். இவை எல்லாவற்றிற்கும் 35 கோடி ரூபாய்தான் செலவாகும் என்று சொல்கிறார்கள். குண்டாட் திட்டத்திற்கும் அதேதான் செலவாகும் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் அதன் கீழ் ஒரு ஏக்கராவிற்குக் கூட தண்ணீர் வசதி கிடையாது. இவ்வளவு நல்ல Scheme நம் தமிழ் நாட்டில் இருக்கிறது. ஒருவர் தயவுமீது இதில் வேண்டியதில்லை. மேற்கே போகும் தண்ணீரை மதுரை, ராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களில் உபயோகப்படுத்தும் திட்டம் ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். இவைகளை மற்ற ராஜ்யங்களைக் கேட்டுச் செய்யவேண்டும். இதுவரை இந்தத் திட்டத்தை எடுத்துக் கொள்ளாதது தப்பு. இனிச்சவாய்த்தனம் போய்விட்டோம். கேரள சர்க்கார் கீழே அவர்கள் எல்லையில் வேலை செய்துவருகிறார்கள். நாம் விட்டு விட்டோம். இப்போது ஒரு ஆற்றை, அதாவது சோலை ஆற்றை விட்டு விடுங்கள், எங்கள் இடத்தில் அணை கட்ட உங்களுக்கு விட்டு விடுகிறோம் என்று கேரள சர்க்கார் சொல்வதாகத் தெரிகிறது.

SRI V. V. RAMASWAMI : இந்தத் திட்டத்தால் தண்ணீர் எந்த எந்தப் பிரதேசங்களுக்குக் கிடைக்கும்?

* SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER : கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவுக்குத்தான் கிடைக்கும். ஜில்லாவின் தென்பாகம் பூராவுக்கும் கிடைக்கும். இந்தத் தண்ணீர் உடுமலை, தாராயுரம், பல்லடம் போன்ற பஞ்சம் இருக்கும் சீமையிலும் பாயும்.

இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றி கவர்னர் உரையின் மீது பேசும்போது கூட குறிப்பிட்ட மந்திரியைப் பதில் சொல்லும்படி special-ஆகக் கேட்டுக் கொண்டேன். பதில் சொல்லும்போது நான் இல்லை. அப்போது பதில் சொன்னார்களோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது.

MR. CHAIRMAN : I am sorry that there is complaint against the time-limit fixed for speakers. Hon. Members will see that there were only a few names on that first day. The House adjourned earlier because there were no speakers. Afterwards, names came rushing in. We can hold the meetings only on five days. It is one of the most difficult things for me to limit the time of Members. I will do my best to see that, as far as possible, everybody gets a chance. In a House of 50, 48 Members are speakers. That is the difficulty.

The House will now adjourn and meet again at 2 p.m to-morrow.

The House then adjourned.